

บทที่ 1

บทนำ

ปัญหา

มหาวิทยาลัยเป็นสถาบันอุดมศึกษาที่มีบทบาทสำคัญในการพัฒนาประเทศโดยการผลิตนิตินักศึกษาให้เป็นบัณฑิตที่มีคุณภาพออกสู่สังคมในการพัฒนาคุณภาพของนิตินักศึกษาซึ่งขณะที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับอุดมศึกษานั้น การเรียนการสอนในห้องเรียนโดยมุ่งให้นิตินักศึกษาได้เรียนรู้ทางด้านวิชาการอย่างเดียวนั้น ย่อมไม่เป็นการเพียงพอต่อการพัฒนาให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อชาติบ้านเมือง ดังนั้น การจัดกิจกรรมนิตินักศึกษาในลักษณะอื่นๆ จึงเป็นสิ่งสำคัญในการพัฒนาคุณภาพนิตินักศึกษาด้วย เพื่อให้เป็นบุคคลที่มีความพร้อมในการศึกษาเล่าเรียน มีความสมบูรณ์ทั้งด้านบุคลิกภาพ ร่างกาย สติปัญญา สังคม และจิตใจที่ดีงาม ซึ่งจะมีผลทำให้ได้บัณฑิตที่มีความรู้ความสามารถออกไปพัฒนาสังคมประเทศชาติ และสามารถอยู่ในสังคมอย่างมีความสุข ดังที่ วิจิตร ศรีสะอ้าน (ทบวงมหาวิทยาลัย. 2529 : 1) ได้กล่าวว่า ระบบการศึกษาไม่ว่าระบบใด เรื่องกิจกรรมนิตินักศึกษา เป็นเรื่องที่สำคัญเพราะเป็นองค์ประกอบส่วนหนึ่งที่จะทำให้เป็นบัณฑิตที่สมบูรณ์ทุกด้าน ซึ่งสอดคล้องกับทัศนะของวิลเลียมสัน (Williamson. 1961 : 27) ที่กล่าวว่า กิจกรรมนิตินักศึกษาเป็นศูนย์กลางของการศึกษาในระดับอุดมศึกษา ในการพัฒนานิตินักศึกษาให้เป็นบุคคลที่สมบูรณ์ ประเทศที่พัฒนาแล้วหลายประเทศในทวีปยุโรปและอเมริกา ได้ส่งเสริมให้กิจกรรมนิตินักศึกษาเป็นกระบวนการทางการศึกษาที่สำคัญในการพัฒนานิตินักศึกษา

ในอดีตสถาบันอุดมศึกษาไทย ได้ผลิตกำลังคนระดับสูงในสาขาวิชาต่างๆ ให้สอดคล้องและสนองความต้องการในการพัฒนาประเทศ โดยมุ่งส่งเสริมให้นิตินักศึกษามีพัฒนาการในด้านวิชาการเป็นสำคัญ ต่อมานักการศึกษาตระหนักว่าการพัฒนานิตินักศึกษาเพื่อให้เป็นคนที่สมบูรณ์นั้น จำเป็นต้องพัฒนาความเจริญงอกงามทุกด้านที่เกี่ยวข้องไปพร้อมๆ กัน (วชิรญา บัวศรี. 2518 : 47) นั่นคือ ควรเน้นการศึกษาเพื่อพัฒนาความเป็นคนควบคู่กันไปกับการศึกษา เพื่อพัฒนากำลังคนเพราะเท่าที่ผ่านมามีผู้ตั้งข้อสังเกตว่าบัณฑิตของไทยมักจะมีเฉพาะในวิชาชีพแขนงแคบๆ ของตน ส่วนใหญ่ไม่มีความนิยมชมชอบในความรอบรู้ ไม่ใฝ่หาความรู้ใหม่ๆ แต่ชอบสังสรรค์อยู่ในหมู่นักวิชาชีพเดียวกัน บัณฑิตในสาขาวิทยาศาสตร์เกือบไม่มีความรู้ทางสังคมศาสตร์ ศิลปะและวัฒนธรรมเลย ในทำนองเดียวกันบัณฑิตทางสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ก็เกือบจะไม่มีความรู้ความเข้าใจเรื่องราวของวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเลย ในทัศนะของบัณฑิตเหล่านี้ หากได้มองเห็นความผสมผสานของวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี วัฒนธรรมชาติ สภาพแวดล้อมและสังคมไม่ (สิปปนนท์

เกตุทัต. 2519 : 35-36) แต่อย่างไรก็ตามนักวิชาการบางกลุ่มถือว่าในขณะที่ประเทศกำลังพัฒนามีความจำเป็นต้องฝึกคนให้รู้เรื่องเฉพาะในสาขาที่ตนเองถนัดไม่ควรเสียเวลาไปฝึกเรื่องอื่น (ธีระ นทีวุฒิกุล. 2521 : 2)

ในสภาพปัจจุบันบุคคลที่จะออกไปเป็นผู้นำของสังคมมีความจำเป็นต้องรอบรู้กว้างขวาง เพื่อความอยู่รอดของสังคม ผู้ที่จะเป็นผู้นำและตัดสินใจนโยบาย จำเป็นต้องมีความรอบรู้ มีทัศนคติที่กว้าง ดังนั้นกระบวนการในการผลิตบัณฑิตที่มุ่งแต่วิชาการในชั้นเรียนที่เป็นภาคทฤษฎีเป็นส่วนใหญ่ น่าจะไม่เหมาะสมกับสถานการณ์ในปัจจุบัน การส่งเสริมให้กิจกรรมนิสิตนักศึกษา มีบทบาทในการพัฒนานิสิตนักศึกษา ย่อมจะเป็นการส่งเสริมคุณภาพของการศึกษาให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

การสนับสนุนให้นิสิตนักศึกษาได้แสดงออกหรือเรียนรู้สิ่งต่างๆ ด้วยการปฏิบัติจริงและด้วยความคิดริเริ่มของตนเองเป็นสิ่งที่น่ากระทำยิ่ง เพราะกิจกรรมทั้งหมดที่นิสิตได้มีส่วนร่วมนั้นหมายถึงการเรียนรู้โดยตรงจากประสบการณ์ที่ประมาณค่ามิได้ ด้วยเหตุนี้กิจกรรมนิสิตนักศึกษาจึงเข้ามามีบทบาทสำคัญในการจัดการศึกษาของมหาวิทยาลัย ดังที่ วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา. (2527 : 1) ได้ชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของกิจกรรมนิสิตนักศึกษากว่าเป็นการให้โอกาสแก่นิสิตนักศึกษาที่จะเรียนรู้การอยู่ร่วมกับบุคคลอื่นในสังคม ตลอดจนการสร้างบุคลิกภาพ พัฒนานิสัยและพฤติกรรมของตนเองให้พร้อมของตนเองให้พร้อมที่จะเป็นคนที่สมบูรณ์ และมีคุณธรรม ซึ่ง ประสงค์ จันทองจิน. (2524 : 66) ได้กล่าวว่า กิจกรรมนิสิตนักศึกษาเป็นกิจกรรมที่มีประโยชน์ทั้งต่อตนเองและสังคมอีกทั้งเป็นการเตรียมตัวนิสิตให้มีประสบการณ์ต่างๆ ก่อนที่จะออกไปทำงานร่วมกับบุคคลอื่นด้วย นิรันดร์ จุลทรัพย์ (2528 : 2) กล่าวว่ามหาวิทยาลัยจะต้องดำเนินงานเพื่อให้บรรลุเป้าหมายอย่างมีประสิทธิภาพ โดยจะต้องสำรวจสถานภาพและความคิดเห็นของนิสิตนักศึกษาอยู่เสมอ เพราะเหตุว่านิสิตนักศึกษาเป็นองค์ประกอบที่สำคัญอย่างยิ่งต่อการดำเนินงานของมหาวิทยาลัย นิสิตนักศึกษาแต่ละคนที่เข้าศึกษาในมหาวิทยาลัย ย่อมมีความแตกต่างกันทั้งอุปนิสัยใจคอและความคิดเห็น เพราะฉะนั้นหน้าที่ประการสำคัญของมหาวิทยาลัยคือ การศึกษาปัญหาของนิสิตนักศึกษาและพยายามปรับปรุงแก้ไขปัญหาต่างๆ เพื่อให้นิสิตนักศึกษาสามารถปรับตัวต่อสิ่งแวดล้อมต่างๆภายในมหาวิทยาลัยได้อย่างมีประสิทธิภาพ

สำเนาวิ ขจรศิลป์ และบุญเรียง ขจรศิลป์ (2531 : 2) กล่าวว่ากิจกรรมนิสิตนักศึกษาในประเทศไทย ยังไม่เป็นกระบวนการ หรือเครื่องมือในการพัฒนานิสิตนักศึกษาอย่างมีประสิทธิภาพ กิจกรรมนิสิตนักศึกษาหลายประเภทยังไม่ได้กำหนดวัตถุประสงค์อย่างชัดเจน เช่น กิจกรรมด้านกีฬา ก็มุ่งเน้นแต่การแข่งขันเพื่อเอาชนะชนะมากกว่าการพัฒนานิสิตนักศึกษาในด้านต่างๆ เมื่อขาดวัตถุประสงค์และเป้าหมายในการจัดกิจกรรมก็ทำให้เกิดปัญหาขึ้นหลายประการ เช่น การขาดงบประมาณ การขาดอุปกรณ์ และการขาดสนับสนุนจากอาจารย์ที่มีความรู้ความชำนาญในด้านการจัดกิจกรรม และปัญหาที่สำคัญที่สุดคือ นิสิตนักศึกษาส่วนใหญ่ไม่สนใจเข้าร่วมกิจกรรม

มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต เป็นมหาวิทยาลัยเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร ตั้งอยู่ในสังคมเมืองหลวงซึ่งมีการพัฒนาเศรษฐกิจและอัตราการขยายตัวทางเศรษฐกิจอย่างรวดเร็ว มีความเจริญในทุกๆ ด้าน ซึ่งความเจริญความเปลี่ยนแปลง ความทันสมัยในสังคมเมืองหลวงนี้เป็นศูนย์รวมแหล่งความบันเทิง แหล่งวิชาการต่างๆ และหลากหลาย นิสิตนักศึกษาส่วนใหญ่ไม่ได้อยู่หอพักของมหาวิทยาลัย สามารถเลือกหาประสบการณ์ซึ่งมีอยู่ทั่วไปในกรุงเทพมหานครได้สะดวกตามความสนใจ ถ้ากิจกรรมที่จัดขึ้นภายใน

มหาวิทยาลัยไม่เป็นที่ต้องการของนักศึกษาส่วนใหญ่และไม่เป็นที่น่าสนใจอย่างมากจริงๆ แล้ว โอกาสที่นักศึกษาจะเข้าร่วมกิจกรรมซึ่งมีน้อยอยู่แล้วก็ยิ่งทำให้มีผู้เข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษาน้อยลงไปอีก แต่มหาวิทยาลัยได้พยายามส่งเสริมให้นักศึกษาได้ใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์มากขึ้น ได้สนับสนุนด้านงบประมาณ อุปกรณ์ สถานที่ และบริการอื่นๆ ที่เอื้ออำนวยต่อการจัดกิจกรรมของนักศึกษา มีอาจารย์ที่ปรึกษาทั้งของสโมสรนักศึกษา คณะ ชมรมและกลุ่ม เป็นผู้ดูแลให้คำปรึกษาเพื่อให้การจัดกิจกรรมนักศึกษาเป็นไปด้วยความเรียบร้อย ถึงแม้ว่ามหาวิทยาลัยจะให้การสนับสนุนการจัดกิจกรรมนักศึกษาอย่างมาก แต่นักศึกษาส่วนใหญ่ยังให้ความสนใจในการเข้าร่วมกิจกรรมน้อยอยู่ ซึ่งผู้วิจัยได้สอบถามความคิดเห็นของนักศึกษาที่ชอบเข้าร่วมกิจกรรมและนักศึกษาที่ไม่ชอบเข้าร่วมกิจกรรมว่า การเข้าร่วมกิจกรรมมีผลกระทบต่อการเรียนหรือไม่มากนักเพียงใด ซึ่งนักศึกษาที่ชอบเข้าร่วมกิจกรรมก็จะตอบว่าไม่มีผลกระทบต่อการเรียนที่สำคัญจะต้องแบ่งเวลาให้เป็นถึงเวลาเรียนก็ต้องเรียนและจะต้องส่งงานให้ครบตามที่อาจารย์สั่งก็ไม่มีผลกระทบต่อเรียนแต่อย่างใด แต่นักศึกษาที่ไม่ชอบการเข้าร่วมกิจกรรมก็จะตอบว่าถ้าทำกิจกรรมแล้วจะไม่ค่อยมีเวลาอ่านหนังสือและบางคนบอกว่ารายงานเยอะกลัวจะเรียนไม่จบบ้าง ดังนั้น ผู้วิจัยซึ่งปฏิบัติงานในแผนกกิจกรรมพัฒนานักศึกษา สำนักกิจการนักศึกษา มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ จึงสนใจที่จะศึกษาสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักศึกษาที่เข้าร่วมกิจกรรมประเภทต่างๆ ของนักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ และนักศึกษาที่ไม่เข้าร่วมกิจกรรม ซึ่งผลการศึกษาวินิจฉัยในครั้งนี้จะนำไปเป็นข้อมูลเพื่อประกอบการพัฒนากิจกรรมนักศึกษาของมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ให้บรรลุวัตถุประสงค์ต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักศึกษาที่เข้าร่วมกิจกรรม ประเภทวิชาการ / ประเภทศิลปวัฒนธรรมและส่งเสริมจริยธรรม / ประเภทบำเพ็ญประโยชน์และกิจกรรมเพื่อสังคม / ประเภทกีฬา และนักศึกษาที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรม
2. เพื่อเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักศึกษาที่เข้าร่วมกิจกรรม ประเภทวิชาการ / ประเภทศิลปวัฒนธรรมและส่งเสริมจริยธรรม / ประเภทบำเพ็ญประโยชน์และกิจกรรมเพื่อสังคม / ประเภทกีฬา และนักศึกษาที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรม

สมมุติฐานการวิจัย

1. นักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ ที่เข้าร่วมกิจกรรม ประเภทวิชาการ / ประเภทศิลปวัฒนธรรมและส่งเสริมจริยธรรม / ประเภทบำเพ็ญประโยชน์และกิจกรรมเพื่อสังคม / ประเภทกีฬา และนักศึกษาที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรม มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน แตกต่างกัน

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีขอบเขตในการศึกษาค้นคว้า ดังต่อไปนี้

1. ประชากร ได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคปกติ ชั้นปีที่ 1, 2, 3 และ 4 ประจำภาคเรียนที่ 1 และภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2551 มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ประกอบด้วย คณะบริหารธุรกิจ คณะเทคโนโลยีสารสนเทศ คณะการบัญชี คณะนิเทศศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ คณะนิติศาสตร์ คณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะเศรษฐศาสตร์ วิทยาลัยนานาชาติ รวมจำนวนทั้งสิ้น 15,000 คน

2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ เป็นกลุ่มสมาชิกชมรมต่างๆ สังกัดสโมสรนักศึกษา และนักศึกษา ที่ไม่ได้เป็นสมาชิกของชมรม ระดับปริญญาตรี ภาคปกติ ชั้นปีที่ 1, 2, 3 และ 4 ประจำภาคเรียนที่ 1 และภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2551 มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ที่เข้าร่วมกิจกรรม และไม่เข้าร่วมกิจกรรม ได้แก่ กิจกรรมประเภทวิชาการ / กิจกรรมประเภทศิลปวัฒนธรรมและส่งเสริมจริยธรรม / กิจกรรมประเภทบำเพ็ญประโยชน์และกิจกรรมเพื่อสังคม / กิจกรรมประเภทกีฬา และนักศึกษาที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรม รวมจำนวนทั้งสิ้น 100 คน

3. ตัวแปรที่ศึกษา

3.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่

3.1.1 กลุ่มนักศึกษาที่เป็นสมาชิกชมรมต่างๆ สังกัดสโมสรนักศึกษา และนักศึกษาที่ไม่ได้เป็นสมาชิกของชมรม มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

3.1.2 แบบสอบถามการเข้าร่วมกิจกรรม

3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ สัมฤทธิ์ผลทางการเรียนในการเข้าร่วมกิจกรรม ของนักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ประเภทวิชาการ / ประเภทศิลปวัฒนธรรมและส่งเสริมจริยธรรม / ประเภทบำเพ็ญประโยชน์และกิจกรรมเพื่อสังคม / ประเภทกีฬา และนักศึกษาที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรม

นิยามศัพท์เฉพาะ

เพื่อให้ความหมายของคำและข้อความที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นที่เข้าใจตรงกัน ผู้วิจัยจึงกำหนดความหมายของคำที่ใช้ ดังต่อไปนี้

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ผลของคะแนนในการเรียนของนักศึกษาซึ่งมาจากการเข้าร่วมกิจกรรมประเภทวิชาการ ประเภทศิลปวัฒนธรรมและส่งเสริมจริยธรรม / ประเภทบำเพ็ญประโยชน์ และกิจกรรมเพื่อสังคม / ประเภทกีฬา และไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรม

2. กิจกรรมนักศึกษา หมายถึง กิจกรรมทั้งหลายที่สถาบันจัดให้นักศึกษาหรือส่งเสริมให้นักศึกษาจัดขึ้นเองตามความสนใจและด้วยความสมัครใจของนักศึกษาเพื่อพัฒนานักศึกษาในทุกๆ ด้าน นอกเหนือจากสิ่งที่บังคับตามหลักสูตร

3. สมาชิกชมรม หมายถึง นักศึกษาที่สมัครเป็นสมาชิกของชมรมต่างๆ ตามความสนใจของนักศึกษา โดยสังกัดสโมสรนักศึกษา เพื่อประสงค์ที่จะเข้าร่วมกิจกรรมในแต่ละชมรม ระดับปริญญาตรีที่กำลังศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ประจำปีการศึกษา 2551

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้รับทราบข้อมูลเกี่ยวกับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตที่เข้าร่วมกิจกรรม ประเภทวิชาการ / ประเภทศิลปวัฒนธรรมและส่งเสริมจริยธรรม / ประเภทบำเพ็ญประโยชน์และกิจกรรมเพื่อสังคม / ประเภทกีฬา และนักศึกษาที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรม

2. ได้รับทราบความแตกต่างเกี่ยวกับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ที่เข้าร่วมกิจกรรม ประเภทวิชาการ / ประเภทศิลปวัฒนธรรมและส่งเสริมจริยธรรม / ประเภทบำเพ็ญประโยชน์และกิจกรรมเพื่อสังคม / ประเภทกีฬา และนักศึกษาที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรม

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยต่าง ๆ ทั้งในประเทศและต่างประเทศที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นแนวทางที่สนับสนุนการวิจัยและนำเสนอตามหัวข้อต่อไปนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวกับการจัดกิจกรรมนักศึกษา
  - 1.1 ความหมายของกิจกรรมนักศึกษา
  - 1.2 ปรัชญาของการจัดกิจกรรมนักศึกษา
  - 1.3 นโยบายของการจัดกิจกรรมนักศึกษา
  - 1.4 วัตถุประสงค์ของกิจกรรมนักศึกษา
  - 1.5 ความสำคัญของกิจกรรมนักศึกษา
  - 1.6 ประเภทของกิจกรรมนักศึกษา
2. การเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษา
  - 2.1 ความคิดเห็นของนิสิตนักศึกษาที่มีต่อกิจกรรมนักศึกษา
  - 2.2 ปัญหาเกี่ยวกับการเข้าร่วมกิจกรรมนิสิตนักศึกษา
3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
  - 3.1 ความหมายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. เอกสารที่เกี่ยวกับการจัดกิจกรรมนักศึกษา

1.1 ความหมายของกิจกรรมนักศึกษา

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525 ได้ให้ความหมายของคำว่า “กิจกรรม” ว่าหมายถึง การที่ผู้เรียนปฏิบัติการอย่างใดอย่างหนึ่ง เพื่อการเรียนรู้

เจคอบสัน (Jacobson. 1963 : 272) ได้กล่าวว่า กิจกรรมที่จัดขึ้นในสถานศึกษาถูกเรียกชื่อต่าง ๆ กัน เช่น กิจกรรมร่วมหลักสูตร (Co - Curricular Activities) กิจกรรมพิเศษ (Special Activities) กิจกรรมนอกหลักสูตร (Extra - Curricular Activities) กิจกรรมนอกห้องเรียน (Outside Classroom Activities) กิจกรรมนิสิตนักศึกษา กิจกรรมนักเรียน (Student Activities) เป็นต้น

กิจกรรมที่จัดขึ้นในสถาบันอุดมศึกษาถูกเรียกว่า กิจกรรมนักศึกษา (เท็ดสัคดี สถาปิตานนท์. 2524 : 12) ซึ่งมีนักการศึกษาให้ความหมายของกิจกรรมนักศึกษา (Student Activities) ไว้หลายความหมาย เช่น กู๊ด (Good. 1978 : 562 - 563) กล่าวว่า กิจกรรมนักศึกษาเป็นแผนกิจกรรมและการดำเนินงาน ซึ่งนักศึกษาหรือสถาบันจัดขึ้นเพื่อสร้างความสนุกสนาน เพิ่มพูนความรู้และส่งเสริมพัฒนาการในด้านต่าง ๆ

ซึ่งเปิดโอกาสให้นักศึกษาแสดงความสนใจ ความสามารถ แต่ไม่มีการให้หน่วยกิต และต้องจัดหาเงินมาดำเนินการเองโดยอยู่ในความควบคุมแนะนำของสถานศึกษา การจัดกิจกรรมต้องอยู่บนรากฐานหรือแนวทางที่จะดำเนินการไปสู่เป้าหมายหรือวัตถุประสงค์ที่วางไว้ นอกจากนี้ วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา (2528 : 130 - 131) กล่าวว่า กิจกรรมนักศึกษาจัดขึ้นเพื่อพัฒนานักศึกษาในด้านต่าง ๆ นอกเหนือไปจากสิ่งที่บังคับให้ทุกคนต้องศึกษาตามหลักสูตร โดยไม่ถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของผลการศึกษา เป็นงานที่สถาบันจัดให้นักศึกษาหรือส่งเสริมให้นักศึกษาจัดขึ้นเอง เพื่อพัฒนาตัวนักศึกษาในด้านต่าง ๆ ส่วน จามิอัส (Jamias. 1969 : 58) กล่าวว่า กิจกรรมนักศึกษา มีการจัดองค์การเพื่อเตรียมเปิดโอกาสในการเสริมประสบการณ์พิเศษ สร้างความสัมพันธ์ขั้นพื้นฐานเพื่อเป็นการศึกษาประชาธิปไตย ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งในการสร้างประชากรที่ดีมีคุณค่าแก่สังคม เฮร์เบิร์ต (Herbert. 1965 : 30) ได้ให้ความหมายไว้ว่า กิจกรรมนักศึกษา คือ กิจกรรมต่าง ๆ ที่ปฏิบัติภายใต้การแนะนำอย่างถูกวิธีอยู่ในความรับผิดชอบของสถาบัน และกิจกรรมต้องไม่มีเรื่องของคะแนนเข้ามาเกี่ยวข้อง

ดังนั้น กิจกรรมนักศึกษาจึงหมายถึงความถึง กิจกรรมทั้งหลายที่สถาบันจัดให้นักศึกษา หรือส่งเสริมให้นักศึกษาจัดขึ้นเองตามความสนใจและด้วยความสมัครใจของนักศึกษาเพื่อพัฒนานักศึกษาในทุก ๆ ด้าน นอกเหนือไปจากสิ่งที่บังคับตามหลักสูตร โดยไม่ถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของผลการศึกษา กิจกรรมที่จัดขึ้นต้องเป็นไปตามระเบียบข้อบังคับของสถาบัน ได้รับความเห็นชอบ การดูแลเอาใจใส่จากอาจารย์ที่ปรึกษาและผู้บริหารสถาบัน

1.2 ปรัชญาของการจัดกิจกรรมนักศึกษา

สถาบันอุดมศึกษามีหน้าที่หลักอันสำคัญ คือ การผลิตบัณฑิตที่มีคุณภาพไปพัฒนาประเทศ การผลิตบัณฑิตที่มีความเจริญงอกงามในด้านความรู้ สติปัญญา สังคม อารมณ์ ร่างกาย และจิตใจ นั้น กิจกรรมนักศึกษามีส่วนสำคัญในกระบวนการพัฒนานักศึกษาให้เป็นบุคคลที่มีความสมบูรณ์ เฮร์เบิร์ต (Herbert. 1965 : 52 - 53) กล่าวว่า กิจกรรมนักศึกษาจัดขึ้นเพื่อสนับสนุนวัตถุประสงค์ขั้นพื้นฐานของสถาบัน และกิจกรรมนักศึกษาเป็นศูนย์กลางของกระบวนการอุดมศึกษาในการพัฒนานักศึกษาแต่ละคนให้เป็นบัณฑิตที่สมบูรณ์ (Williamson. 1961 : 27) และนิรันดร์ จุลทรัพย์ (2528 : 13) ได้สรุปปรัชญาการดำเนินงานบริการด้านกิจกรรมนักศึกษาซึ่ง วชิรญา บัวศรี ณ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ว่าปรัชญาการดำเนินงานบริการด้านกิจกรรมนักศึกษา คือ

1. การศึกษาไม่จำกัดเฉพาะห้องเรียนในมหาวิทยาลัยเท่านั้นแต่การศึกษาจะรวมไปถึงนอกห้องเรียนด้วย
2. กิจกรรมนักศึกษาจะดำเนินไปในรูปใดแล้วแต่สถาบัน แบ่งตามแนวปรัชญาได้ 4 พวก คือ พวกที่เห็นนักศึกษาสำคัญ (Progressivist) พวกที่เห็นสังคมสำคัญ (Reconstructionist) พวกที่เน้นความรู้ (Essentialist) และพวกที่ถือว่าสรรพความคิดมีอยู่แล้วไม่มีอะไรใหม่ (Idealist)

3. จะต้องพัฒนานักศึกษาทุกด้าน มิใช่แต่ในด้านวิชาการเท่านั้น ซึ่งสถาบันจะต้องเห็นเป็นเรื่องสำคัญ กิจกรรมที่จัดได้แก่ด้านบุคคล และด้านกลุ่ม

ปรัชญาของการจัดกิจกรรมนักศึกษาแต่ละสถาบัน อาจจะแตกต่างกันบ้าง การกำหนดปรัชญาดังกล่าวจะช่วยทำให้การวางแผนการดำเนินงานกิจกรรมนักศึกษาเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ (วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา. 2528 : 134 - 135) ปรัชญาของการจัดกิจกรรมในสถาบันอุดมศึกษามุ่งเน้นการพัฒนาให้นักศึกษาให้มีความสมบูรณ์ในด้านต่าง ๆ เพื่อจะได้เป็นคนที่มีความประโยชน์ เป็นที่ต้องการของสังคม โดยมีอาจารย์และสถาบันให้การสนับสนุนส่งเสริม ตลอดจนอำนวยความสะดวกในการจัดกิจกรรมนักศึกษา และถือว่ากิจกรรมนักศึกษามีความสำคัญควบคู่ไปกับการเรียนการสอนในหลักสูตร

1.3 นโยบายของการจัดกิจกรรมนักศึกษา

กิจกรรมนักศึกษาจะประสบความสำเร็จเพียงใดขึ้นอยู่กับการบริหารกิจกรรมนักศึกษา โดยเฉพาะการกำหนดนโยบายที่แน่นอน ดังนั้น เพื่อให้การพัฒนาเยาวชนของรัฐบาลและเอกชนเป็นไปอย่างมีเป้าหมาย สอดคล้องกัน รัฐบาลจึงได้กำหนดนโยบายเยาวชนแห่งชาติไว้ ดังนี้ (ราชกิจจานุเบกษา. 2517 : 2518)

1. ปลุกฝังให้เยาวชนตระหนักในความมั่นคงปลอดภัยของประเทศ ยึดมั่นในการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุขและมีความสำนึกนิยมภาคภูมิใจในความเป็นไทย ร่วมกัน ตลอดจนรักษาและส่งเสริมวัฒนธรรมอันเป็นเอกลักษณ์ประจำชาติ

2. เร่งรัดความปรารถนาอันบริสุทธิ์ของเยาวชน ในอันที่จะมีส่วนร่วมรับผิดชอบในการพัฒนาสังคมให้บังเกิดประโยชน์สูงสุดต่อส่วนรวม รู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ และลดความขัดแย้งในกลุ่มเยาวชน เพื่อให้สามารถอยู่ร่วมกันได้ในสังคมด้วยความสมานฉันท์ เคารพในความคิดเห็นและไม่ละเมิดในเกียรติศักดิ์และศักดิ์ศรีของผู้อื่น แก้ไขปัญหาด้วยสติปัญญาอย่างสันติ โดยยึดสายกลางและประสานประโยชน์

3. ส่งเสริมสุขภาพพลานามัยทั้งทางกาย จิตใจ และปัญญาเพื่อให้พร้อมจะพัฒนาความสามารถ ทักษะ ทักษะ ค่านิยม และคุณธรรมของเยาวชนให้เป็นพลเมืองดีมีคุณภาพ

4. ปลุกฝังให้เยาวชนมีบุคลิกภาพดี มีจิตใจเข้มแข็ง มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ รักเหตุผล ยึดมั่นในระเบียบวินัยและความสามัคคี มีน้ำใจนักกีฬา อดทน เสียสละ เกื้อกูลซึ่งกันและกัน รู้จักการทำงานร่วมกัน ขยันหมั่นเพียร ประหยัด สำนึกในหน้าที่และความรับผิดชอบต่อที่มีต่อสังคม มีความเคารพและปฏิบัติตามกฎหมาย

5. ส่งเสริมการดำเนินชีวิตประจำวันของเยาวชนให้อยู่ในศีลธรรมจริยธรรมตามหลักศาสนาที่นับถือ มีความสุจริต ยุติธรรมและประพฤติตนตามควรแก่วัยเพื่อเป็นรากฐานแห่งความร่มเย็นเป็นสุขในสังคม

6. กระตุ้นให้เยาวชนเป็นผู้เฝ้าหาความรู้เสมอ ส่งเสริมการฝึกอบรมวิชาชีพโดยเฉพาะอย่างยิ่งทางด้านเกษตรกรรมและอุตสาหกรรมในครัวเรือน รู้จักใช้และสงวนทรัพยากรธรรมชาติ รู้จักจัดระบบเศรษฐกิจของตนเอง และประกอบสัมมาชีพตามสภาพของท้องถิ่น

7. สนับสนุนให้เยาวชนรู้จักคุ้มครองป้องกันตนเองจากอบายมุข และสิ่งแวดล้อมที่ไม่เหมาะสมต่อชีวิตและเป็นภัยต่อสังคม เสริมสร้างบรรยากาศสิ่งแวดล้อม และสถานที่พักผ่อนหย่อนใจอันเหมาะสมเป็นการลดปัญหาความเครียดทางจิตใจตลอดจนส่งเสริมให้มีการวิจัยเพื่อแก้ปัญหาเยาวชนด้านต่าง ๆ

8. ให้การสงเคราะห์ บำบัดรักษาและคุ้มครองแก่เยาวชนที่ทุพพลภาพไร้หรือเสมือนไร้ความสามารถ พิกัด กำพร้า อนาคต ไร้ที่พึ่ง และติดยาเสพติด ให้สามารถเป็นที่พึ่งของตนเองได้และเป็นพลเมืองดี ให้การอบรม สงเคราะห์และเกื้อกูลในสิ่งที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิตแก่เยาวชนที่ขาดแคลน คุ้มครองการให้แรงงานเด็กและเยาวชน สตรี ให้เกิดผลอย่างจริงจัง

9. ส่งเสริมมิตรภาพ และความเข้าใจอันดีระหว่างเยาวชนในประเทศและต่างประเทศตามนโยบายของรัฐ เพื่อความมั่นคงและก้าวหน้าของภูมิภาคตลอดจนสร้างสันติสุขของโลก

การกำหนดนโยบายของการจัดกิจกรรมนักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาแต่ละแห่งจะมีนโยบายเฉพาะของตนที่จะกำหนดขอบเขต และเป็นข้อตกลงร่วมกันระหว่างสถาบันและนักศึกษาว่า จะจัดกิจกรรมอะไรได้มากน้อยเพียงใด ดังที่ โบลแลนด์ (Bloland, 1970 : 177 - 178) ได้เสนอแนวทางในการกำหนดนโยบายของสถาบันอุดมศึกษาเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมนักศึกษาไว้ดังนี้

1. สถาบันอุดมศึกษาควรกำหนดขอบเขตในการใช้อาคารสถานที่ของสถาบันรวมทั้งอุปกรณ์และเครื่องใช้ต่างๆ ให้ชัดเจน

2. สถาบันอุดมศึกษาควรกำหนดขอบเขตการตีพิมพ์ แผ่นภาพ แผ่นปลิวทั้งหลายให้ชัดเจน

3. การจัดกิจกรรมแต่ละประเภทควรจะให้แสดงถึงระเบียบวิธีการของกิจกรรมและแหล่งสนับสนุนทางการเงินของกิจกรรมนั้น ๆ

4. กิจกรรมทุกประเภทที่จัดขึ้นในสถาบันอุดมศึกษาจะต้องได้รับอนุมัติจากสถาบันเสียก่อน ทั้งนี้สถาบันจะต้องมีส่วนเข้าไปควบคุมดูแลได้

สำหรับนโยบายการจัดกิจกรรมนักศึกษาของมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ฝ่ายกิจการนักศึกษา (สโมสรนักศึกษา / คณะกรรมการนักศึกษาคณะวิชา / ชมรม / กลุ่ม) ได้กำหนดนโยบายการดำเนินงานกิจกรรมนักศึกษา (มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต . คู่มือการจัดกิจกรรมนักศึกษา ประจำปีการศึกษา 2551 : 11-13) ดังนี้

1. กิจกรรมที่จัดให้มีหลากหลาย เช่น กีฬาและนันทนาการ ศิลปวัฒนธรรม บำเพ็ญประโยชน์ วิชาการ และกิจกรรมที่สร้างจิตสำนึกเพื่อส่วนรวม รวมไปถึงการรณรงค์และส่งเสริมการประหยัดและนิยมไทย เศรษฐกิจพอเพียง และการอนุรักษ์ความเป็นไทย

2. ต้องมีหลักสูตรมาภิบาล ชื่อสัตย์ โปร่งใส มีความอดทน อดกลั้น และสามารถบริหารความขัดแย้งที่เกิดขึ้นได้

3. มุ่งเน้นให้นักศึกษาแต่งกายถูกต้องและปฏิบัติตนอยู่ในระเบียบของมหาวิทยาลัยฯ เพื่อภาพลักษณ์ที่ดีของมหาวิทยาลัย

4. การจัดกิจกรรมนักเรียนนั้นจะต้องทำเพื่อมวลนักศึกษาทั้งมหาวิทยาลัย

5. ยึดหลัก PDCA (Plan Do Check Action) ในการจัดกิจกรรมนักศึกษา

6. บริหารงบประมาณบนพื้นฐานความพอเพียง พอประมาณ

7. การจัดกิจกรรมนักศึกษาที่ดีนั้น ควรมีการปรับเปลี่ยน คิดใหม่ ทำใหม่ และสร้างสรรค์อยู่เสมอ

8. กิจกรรมรับน้อง ไม่อนุญาตให้รับน้องนอกสถานที่ โดยให้ทางสโมสรนักศึกษาเป็นผู้รับผิดชอบประสานงานกับคณะต่าง ๆ ในการจัดรับน้องภายใน กิจกรรมที่จัดจะต้องเป็นไปด้วยความสมัครใจ ไม่รุนแรง หรือการล่วงละเมิดร่างกายและจิตใจน้องใหม่ ให้งดการดื่มสุราและของมีเมาทุกชนิดในขณะจัดกิจกรรม

9. ไม่มีนโยบายให้จัดกิจกรรมนอกสถานที่ ยกเว้นกรณีจำเป็นให้ปฏิบัติดังนี้

9.1 ต้องขออนุญาตจากมหาวิทยาลัยเป็นลายลักษณ์อักษร และได้รับอนุมัติ

9.2 สถานที่จัดต้องมีระยะทางไม่เกิน 250 กิโลเมตร และ / หรือใช้เวลาในการเดินทางไม่เกิน 2.5 ชั่วโมง

10. ให้จัดกิจกรรมที่มุ่งเน้น การส่งเสริมและพัฒนาบุคลิกภาพของนักศึกษาให้เป็นผู้ที่ดูดีมีระดับ และนับใจ

11. กิจกรรมที่จัดให้มุ่งเน้นเกี่ยวกับการพัฒนาทางด้านจิตใจของนักศึกษา และปลูกฝังให้นักศึกษามีจิตสำนึกเพื่อสาธารณะที่ดีต่อสังคม โดยเฉพาะในด้านคุณธรรม จริยธรรม ศิลธรรม วัฒนธรรม และเป็นผู้ที่มีความรับผิดชอบทั้งต่อตนเองและต่อสังคม

12. ส่งเสริมให้นักศึกษาได้ทำกิจกรรมควบคู่กับการเรียน เพื่อให้นักศึกษาได้มีประสบการณ์ในการทำงานร่วมกับผู้อื่น สามารถเสนอความคิดเห็น แลกเปลี่ยนความคิดเห็น พัฒนาความเป็นผู้นำและผู้ตามที่ดี เสริมสร้างความสามัคคีระหว่างหมู่คณะ ฝึกให้นักศึกษาทำงานอย่างเป็นระบบ และฝึกความคิด การตัดสินใจอย่างมีประสิทธิภาพ

1.4 วัตถุประสงค์ของกิจกรรมนักศึกษา

กิจกรรมนักศึกษาเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตนักศึกษา ซึ่งมีความสำคัญต่อการพัฒนานักศึกษาให้เป็นผู้ใหญ่ที่สมบูรณ์ในอนาคต กิจกรรมนักศึกษาเปิดโอกาสให้นักศึกษาได้มีส่วนในการแสดงความสามารถ การตัดสินใจ การทำงาน การปรับปรุงบุคลิกภาพ และรู้จักการเป็นผู้นำ ผู้ตามที่ดี ในสังคมของนักศึกษาเอง

เมื่อคณะรัฐมนตรีมีมติอนุญาตให้มหาวิทยาลัยดำเนินการเกี่ยวกับกิจกรรมนักศึกษาได้
ทบวงมหาวิทยาลัยจึงได้บันทึกข้อความที่ ทม. 0204/ว.41 ลงวันที่ 16 กุมภาพันธ์ 2521 ถึง อธิการบดีและ
ผู้อำนวยการสถานศึกษาเอกชน แจ้งให้สถาบันการศึกษาที่สังกัดทบวงมหาวิทยาลัยทุกแห่ง ถือปฏิบัติตาม
วัตถุประสงค์เหมือนกันหมด ดังต่อไปนี้ (ทบวงมหาวิทยาลัย. 2521 : 3 - 12)

1. เพื่อปลูกฝังคุณธรรมแก่นิสิตนักศึกษา
2. เพื่อส่งเสริมความสามัคคีในหมู่คณะ
3. เพื่อส่งเสริมกิจกรรมเสริมหลักสูตร ทั้งในด้านวิชาการ ประสบการณ์วิชาชีพชั้นสูง แก่นิสิต
นักศึกษา
4. เพื่อปลูกฝังรักษาไว้ซึ่งวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี และเอกลักษณ์อันดีงามของชาติ
5. เพื่อส่งเสริมพละนาถัยและพัฒนาบุคลิกภาพ
6. เพื่อส่งเสริมให้นิสิตนักศึกษำบำเพ็ญประโยชน์ร่วมกัน
7. เพื่อเผยแพร่ชื่อเสียงและเกียรติคุณของมหาวิทยาลัย

นอกจากนี้ มีนักการศึกษาได้แสดงทัศนะเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ของกิจกรรมนิสิตนักศึกษาไว้
อย่างครอบคลุมมากมาย เป็นต้นว่า เฟรเดอริก (Frederick. 1959 : 51 - 52) ได้กล่าวถึงวัตถุประสงค์ของ
กิจกรรมนิสิตนักศึกษา ดังนี้

1. เพื่อเป็นการเตรียมตัวนิสิตนักศึกษาสำหรับการดำเนินชีวิตในสังคมประชาธิปไตย
2. เพื่อส่งเสริมความเป็นระเบียบวินัยในตนเองของนิสิตนักศึกษา
3. เพื่อให้นิสิตนักศึกษารู้จักวิธีการทำงานร่วมกัน
4. เพื่อเพิ่มพูนความสนใจของนิสิตนักศึกษาให้กว้างขวางขึ้น
5. เพื่อให้นิสิตนักศึกษาสำนึกในการปฏิบัติตามข้อบังคับและระเบียบแบบแผนต่าง ๆ
6. เพื่อพัฒนาความสามารถพิเศษของนิสิตนักศึกษา
7. เพื่อส่งเสริมแรงขับที่เป็นพื้นฐานสำคัญในการศึกษา
8. เพื่อพัฒนาความสามัคคีในสถานศึกษา

วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา (2528 : 130 -132) กล่าวถึง วัตถุประสงค์ของกิจกรรมนิสิต ดังนี้

1. เพื่อพัฒนานิสิตให้มีบุคลิกภาพที่เหมาะสม
2. เพื่อพัฒนานิสิตให้มีความสามารถในการสัมพันธ์และทำงานร่วมกับผู้อื่น
3. เพื่อทำให้นิสิตมีความสนใจกว้างขวางยิ่งขึ้น
4. เพื่อทำให้นิสิตมีความรับผิดชอบ
5. เพื่อฝึกให้นิสิตสามารถปกครองตนเองได้
6. เพื่อฝึกความคิดและการตัดสินใจของนิสิต
7. เพื่อพัฒนาสติปัญญาของนิสิต

8. เพื่อให้บัณฑิตมีความรักศิลปวัฒนธรรมและประเพณีไทย
9. เพื่อให้บัณฑิตรู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์
10. เพื่อให้บัณฑิตเพิ่มความรู้ด้านอาชีพในอนาคต
11. เพื่อให้บัณฑิตรู้จักทักษะทางสังคม
12. เพื่อให้บัณฑิตรู้จักเสียสละและทำงานให้ส่วนรวม
13. เพื่อให้บัณฑิตพัฒนาลักษณะนิสัยและความคิดที่ดี
14. เพื่อให้บัณฑิตมีความสามัคคี
15. เพื่อให้บัณฑิตพัฒนาความกตัญญูต่อสถาบัน

1.5 ความสำคัญของกิจกรรมนิสิต

นักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความเห็นว่า กิจกรรมนิสิตเป็นสิ่งที่มีความสำคัญและจำเป็นที่สถาบันอุดมศึกษาจะต้องให้การสนับสนุนให้นิสิตได้จัดกิจกรรมขึ้น กิจกรรมนิสิตนักศึกษามีบทบาทอย่างกว้างขวางในการที่จะช่วยให้สถาบันอุดมศึกษาได้บรรลุวัตถุประสงค์ เสริมศักดิ์ วิชาลาภรณ์ (2530 : 102) กล่าวว่า กิจกรรมนิสิตนักศึกษาเป็นกิจกรรมที่สำคัญ เพราะช่วยให้นิสิตนักศึกษาเจริญงอกงามเป็นคนโดยสมบูรณ์และสอดคล้องกับ วิจิตร ศรีสะอ้าน (ทบวงมหาวิทยาลัย. 2532 : 9) ปลัดทบวงมหาวิทยาลัยบรรยายพิเศษในการประชุมสัมมนาบริหารกิจการนิสิตว่า วิชาการอย่างเดียวจะไม่ช่วยให้คนเกิดพัฒนาการที่สมบูรณ์ กิจกรรมนิสิตเป็นส่วนของการพัฒนาให้นิสิตเป็นบัณฑิตที่สมบูรณ์ และมีคุณค่าไม่น้อยไปกว่าการที่จะพัฒนาให้เป็นนักวิชาการหรือนักวิชาชีพที่เก่งกล้าสามารถ

สำเนาวิ ขจรศิลป์ และบุญเรียง ขจรศิลป์ (2531 : 13 - 14) ซึ่งชี้ให้เห็นว่า กิจกรรมนิสิตมีความสำคัญและจำเป็นมาก โดยได้สรุปความสำคัญของกิจกรรมนิสิต ดังนี้

1. ความสำคัญต่อนิสิต

นิสิตโดยทั่วไปเป็นหนุ่มสาวที่มีพลังกำลังทั้งร่างกายและความคิด มีความอยากรู้อยากเห็น และเป็น ความหวังดีต่อสังคมด้วยใจอันบริสุทธิ์ กิจกรรมเสริมหลักสูตรหรือกิจกรรมนอกหลักสูตรจะช่วยตอบสนองความต้องการของนิสิตได้เป็นอย่างดี กิจกรรมนิสิตจึงมีความสำคัญต่อนิสิต ดังต่อไปนี้

1.1 ช่วยพัฒนานิสิตในด้าน สังคม อารมณ์ ร่างกาย และจิตใจ

1.2 ช่วยให้นิสิตใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์

1.3 ช่วยให้นิสิตได้มีโอกาสใช้พลังทางด้านร่างกาย และความคิดการกระทำในสิ่งที่เป็นประโยชน์ต่อตนเอง ต่อสถาบันการศึกษาและต่อประเทศชาติ

2. ความสำคัญต่อสถาบันอุดมศึกษา

กิจกรรมนิสิตเป็นกระบวนการอันสำคัญของสถาบันอุดมศึกษาที่ใช้พัฒนานิสิตให้เป็นบุคคลที่มีความสมบูรณ์ทั้งในด้านสติปัญญา สังคม อารมณ์ ร่างกาย และจิตใจ การทำงานร่วมกันระหว่างอาจารย์และนิสิต ในกระบวนการกิจกรรมนิสิตทำให้นิสิตเกิดความอบอุ่นและมีความเข้าใจอาจารย์และ

สถาบันอุดมศึกษาที่ยังขึ้น กิจกรรมนิตด้านศิลปวัฒนธรรม ด้านบำเพ็ญประโยชน์ และด้านกีฬา มีส่วนสำคัญในการเผยแพร่ชื่อเสียงและเกียรติคุณของสถาบันอุดมศึกษา

3. ความสำคัญต่อประเทศ

ในแต่ละปีนิตประมาณ 20,000 คน ได้ออกไปพัฒนาชนบทในถิ่นทุรกันดารยากไร้ ได้สร้างถาวรวัตถุหลายอย่าง เช่น โรงเรียน สะพาน ห้องสมุด ฝายน้ำล้น ถังเก็บน้ำฝน ห้องสุขา เป็นต้น นอกจากนี้ นิตยังช่วยให้ประชาชนในชนบทเข้าใจการประกอบอาชีพด้านเกษตรกรรมแผนใหม่ การสาธารณสุขและการศึกษา เพื่อช่วยให้ชาวชนบทมีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น กิจกรรมด้านศิลปวัฒนธรรมของนิต มีบทบาทสำคัญในการทำนุบำรุง พัฒนา และเผยแพร่วัฒนธรรมของชาติ กิจกรรมด้านกีฬา ช่วยทำให้นิตซึ่งเป็นเยาวชนของชาติ มีร่างกายแข็งแรง ซึ่งจะเป็นทรัพยากรที่สำคัญในการพัฒนาประเทศ การแข่งขันกีฬานิตระหว่างประเทศยังเป็นการเผยแพร่ชื่อเสียงและเกียรติคุณของประเทศทางหนึ่ง กิจกรรมนิตจึงนับว่ามีความสำคัญต่อประเทศชาติเป็นอันมาก

ในต่างประเทศ มีนักการศึกษากล่าวถึงความสำคัญของกิจกรรมนิตหลายคน เจคอบสัน (Jacobson. 1963 : 272) สรุปว่า แนวความคิดเกี่ยวกับการจัดการศึกษาในปัจจุบัน ได้แนวความคิดมาจากนักการศึกษาชื่อ จอห์น ดุย (John Dewey) ซึ่งให้ข้อคิดว่าการศึกษาคือ การรวบรวมประสบการณ์ที่มีคุณค่าให้แก่ นิต หมายถึง การที่นิตได้เรียนรู้และรับรู้สิ่งต่าง ๆ จากสิ่งแวดล้อม ดังนั้น จึงเป็นหน้าที่ของสถานศึกษาจะต้องจัดสิ่งแวดล้อมที่มีคุณค่าเหมาะสมแก่นิต เทเลอร์ (Taylor. 1949 : 33 - 40) มีความเห็นว่า การศึกษาระดับอุดมศึกษาก็คือ การพัฒนาคนในด้านวิชาการ สติปัญญา สังคม ศิลปะ และร่างกาย และได้กล่าวต่อไปว่า เราจะต้องสร้างบรรยากาศในสถาบันอุดมศึกษา ในด้านการเรียนการสอน การกีฬา ศิลปะ เพื่อให้นิตได้รับความรู้ความชำนาญ ในด้านต่าง ๆ ตามความต้องการของแต่ละบุคคล และวิลเลียมสัน (Williamson. 1961 : 27) เน้นว่า งานกิจกรรมนิตเป็นศูนย์กลาง ในกระบวนการอุดมศึกษาในการพัฒนานิตแต่ละคนให้เป็นคนที่สมบูรณ์

ทัศนะของนักการศึกษา และนักจิตวิทยาดังกล่าว ย่อมชี้ให้เห็นว่ากิจกรรมนิต มีความสำคัญและมีความจำเป็นมากในการพัฒนาบุคคล

1.6 ประเภทของกิจกรรมนิตศึกษา

กิจกรรมนิตที่จัดขึ้นในสถาบันอุดมศึกษามีอย่างน้อยแตกต่างกันในแต่ละสถาบัน โดยยึดหลักและแนวการดำเนินงานการจัดกิจกรรมตามมติของคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 5 มิถุนายน 2522 ซึ่งได้เสนอแนะให้แต่ละสถาบันสนับสนุนการส่งเสริมการจัดกิจกรรมตามความสนใจของนิตและการบำเพ็ญประโยชน์เป็นหลัก (ทบวงมหาวิทยาลัย. 2522 ที่ ทม. 0100/162 - 174) เพื่อให้การจัดกิจกรรมนิตเป็นไปในแนวทางเดียวกัน ทบวงมหาวิทยาลัย (2521 : 40) ได้กำหนดประเภทและขอบเขตการจัดกิจกรรมนิตในด้านต่าง ๆ 4 ด้าน ดังนี้

1. ด้านศิลปวัฒนธรรม กิจกรรมที่จัดขึ้นควรมีขอบเขต ดังนี้

- 1.1 เพื่อส่งเสริม เผยแพร่ และรักษาไว้ซึ่งศิลปวัฒนธรรม
- 1.2 เพื่อสนับสนุนนิสิตให้สนใจ และมีโอกาสศึกษาเพื่อให้เกิดความชำนาญและมีสุนทรียภาพในศิลปะด้านต่าง ๆ อันไม่ขัดต่อวัฒนธรรมอันดีงาม
2. ด้านกีฬา กิจกรรมที่จัดขึ้น ควรมีขอบเขต ดังนี้
  - 2.1 ส่งเสริมให้นักศึกษาเล่นกีฬาเพื่อสุขภาพ อนามัยและพัฒนาบุคลิกภาพ
  - 2.2 ส่งเสริมความสัมพันธ์อันดีมิตร ความมีน้ำใจนักกีฬาทั้งผู้เล่นและผู้ชม
  - 2.3 เพื่อเผยแพร่ความเข้าใจเกี่ยวกับกีฬา
  - 2.4 เพื่อยกมาตรฐานกีฬาให้สูงขึ้น
  - 2.5 จัดให้มีการแข่งขันกีฬาระดับต่าง ๆ เพื่อเพิ่มทักษะทางด้านกีฬา
3. ด้านวิชาการ กิจกรรมในด้านนี้ เพื่อส่งเสริมให้นิสิตแสวงหาความรู้ด้านวิชาการ อันควรได้รับการส่งเสริมให้มีอิสระในด้านความคิด แต่ต้องอยู่ในขอบเขต โดยมีความสมดุลในด้านความคิดแง่ต่าง ๆ
4. ด้านบำเพ็ญประโยชน์ การจัดกิจกรรมด้านนี้อยู่ในขอบเขต ดังนี้
  - 4.1 ให้นิสิตใช้เวลาว่างเพื่อพัฒนาตนเองให้พร้อม เพื่อประโยชน์ต่อสังคม
  - 4.2 ให้นิสิตมีความคิดริเริ่ม สร้างสรรค์ และนำความรู้ที่ได้รับมาประยุกต์ให้เกิดประโยชน์แก่ส่วนรวม
  - 4.3 ปลุกฝังให้นิสิตตระหนักในภาระหน้าที่และความรับผิดชอบที่จะต้องต่อสังคมอันจะเกิดประโยชน์ต่อประเทศชาติ
  - 4.4 ส่งเสริมให้มีการบำเพ็ญประโยชน์ต่อหมู่คณะและประเทศชาติ

2. การเข้าร่วมกิจกรรมนิสิตนักศึกษา

การเข้าร่วมกิจกรรมเป็นเพียงบทบาทอย่างหนึ่งในหลาย ๆ บทบาทที่มหาวิทยาลัยได้ทำหน้าที่ให้การศึกษาก่อนแล้ว และพยายามจะแสดงให้เห็นคุณค่าทางการศึกษาด้านการวิพากษ์วิจารณ์ ได้แย้งและเสรีภาพในการแสดงออกของนิสิตด้วยการส่งเสริมให้นิสิตเข้าร่วมกิจกรรมนิสิต และมีส่วนร่วมในการแสดงออกซึ่งความสนใจ ความสามารถในการดำเนินกิจกรรมด้วยความสมัครใจ ลักษณะการเข้าร่วมกิจกรรมของนิสิตจะมีความแตกต่างกันไปตามทัศนคติต่อกิจกรรมนั้น ๆ (นิจพงษ์ ศรีวรรณ. 2527 : 10) นอกจากนี้ยังขึ้นอยู่กับตัวแปรอื่น ๆ อีกหลายอย่างซึ่ง แอสติน (Astin. 1970 : 450) ศึกษาพบว่า การเข้าร่วมกิจกรรมของนิสิตขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลายด้าน เช่น ทัศนคติต่อกิจกรรมประเภทนั้น สภาพความต้องการ และสภาพแวดล้อมต่าง ๆ เป็นต้น สอดคล้องกับสมโภชน์ อเนกสุข (2529 : 22) ที่กล่าวว่า การที่นิสิตจะมีความสนใจและความต้องการการเข้าร่วมกิจกรรมนิสิต ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลายประการ ได้แก่ องค์ประกอบส่วนตัวของนิสิต ประสบการณ์ของนิสิต ความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อนของนิสิต และการสนับสนุนของผู้ปกครองให้นิสิตเข้าร่วมกิจกรรม องค์ประกอบแต่ละด้านมีส่วนเกี่ยวข้องกับความ

ต้องการเข้าร่วมกิจกรรมของนิสิต ซึ่งองค์ประกอบที่ต่างกันจะส่งผลให้นิสิตต้องการเข้าร่วมกิจกรรม นิสิตแตกต่างกัน

สำเนาว่า ขจรศิลป์ (2527 : 370 - 374) ได้ทำการวิจัยแนวกิจกรรมเสริมหลักสูตรหรือนอก หลักสูตรของนิสิตในสถาบันอุดมศึกษาในระยะ 5 ปี (พ.ศ. 2526 - 2530) โดยศึกษาจากผู้บริหาร อาจารย์ที่ปรึกษาชมรมกิจกรรมเสริมหลักสูตร นิสิตกลุ่มที่เป็นผู้นำกิจกรรม และนิสิตทั่วไป ใน สถาบันอุดมศึกษา สังกัดทบวงมหาวิทยาลัยและสังกัดกระทรวงศึกษาธิการจากทุกภาคของประเทศ พบว่า นิสิตที่เป็นผู้นำในการทำกิจกรรมนิสิต และนิสิตทั่วไป มีทัศนคติต่อกิจกรรมนิสิตสอดคล้องกันว่า กิจกรรมนิสิตโดยทั่วไป ช่วยสร้างความสามัคคี และช่วยพัฒนาบุคลิกภาพของนิสิตในด้านต่าง ๆ กิจกรรม ด้านกีฬา เป็นกิจกรรมที่ช่วยพัฒนานิสิตให้บุคคลที่สมบูรณ์ทั้งทางร่างกาย อารมณ์ และเป็นผู้มีระเบียบ วินัย กิจกรรมด้านศิลปวัฒนธรรมเป็นกิจกรรมที่ช่วยให้นิสิตมีระดับจริยธรรมดีขึ้น ช่วยให้นิสิตเข้าใจและมีทักษะในด้านศิลปวัฒนธรรมมากขึ้น ตลอดจนช่วยทำนุบำรุงเผยแพร่งและพัฒนาศิลปวัฒนธรรมของชาติ กิจกรรมด้านบำเพ็ญประโยชน์มีประโยชน์ในการพัฒนาบุคลิกภาพของนิสิต ช่วยให้นิสิตเข้าใจความเป็นอยู่ ขนบธรรมเนียมประเพณีไทยจากสภาพจริง ช่วยให้นิสิตได้ใช้ความรู้ทางวิชาการของตนในการพัฒนา ชนบท

2.1 ความคิดเห็นของนิสิตนักศึกษาที่มีต่อกิจกรรม

ความหมายของ ความคิดเห็น มีผู้ให้ความหมายไว้ ดังนี้

ชลลดา แสงวัฒน์ (2524 : 6) ให้ความหมายความคิดเห็นว่าเป็นความรู้สึกและแนวคิดต่าง ๆ ของบุคคลที่มีต่อวัตถุ สิ่งของ ตลอดจนบุคคลและสถานการณ์ของบุคคลเกี่ยวกับสิ่งนั้น

วสันต์ นาวเหนียว (2530 : 9) ได้ให้ความหมายไว้ว่า ความคิดเห็น หมายถึง ความรู้สึกและ แนวคิดต่าง ๆ ของบุคคลที่มีต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด

จากความหมาย ความคิดเห็น สามารถสรุปได้ว่า ความคิดเห็น หมายถึงความคิดและความรู้สึก ของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เช่น วัตถุ สิ่งของ บุคคล และสถานการณ์ ซึ่งความคิดเห็นจะเกิดจาก พื้นฐานข้อเท็จจริงและประสบการณ์ของบุคคลเกี่ยวกับสิ่งนั้น ๆ

2.2 ปัญหาเกี่ยวกับการเข้าร่วมกิจกรรมนิสิตนักศึกษา

เฟรเดอริก (Frederick. 1959 : 6) ได้วิเคราะห์องค์ประกอบที่เป็นสาเหตุให้นิสิตไม่สามารถ เข้าร่วมกิจกรรมได้ พบว่ามี 9 ประการ คือ

1. นิสิตนักศึกษาไม่ว่างในช่วงเวลาจัดกิจกรรม
2. นิสิตนักศึกษาต้องทำงานหารายได้
3. นิสิตนักศึกษาต้องทำงานที่บ้าน
4. สถานที่พักไกลจากสถานที่ศึกษา
5. การคมนาคมไม่สะดวก
6. ไม่สามารถจ่ายค่ากิจกรรมนั้น ๆ ได้

7. เป็นคนเก็บตัวและขี้อาย
8. ผู้ปกครองไม่สนับสนุนให้เข้าร่วมกิจกรรม
9. มีความขัดแย้งในเชื้อชาติหรือศาสนา

สมโภชน์ อเนกสุข (2529 : 138) ซึ่งชี้ให้เห็นว่า เหตุผลของนิสิตนักศึกษาส่วนใหญ่ ที่ไม่ต้องการเข้าเป็นสมาชิกกลุ่มกิจกรรม คือ ไม่มีเวลาเข้ากลุ่มกิจกรรมต้องทำงานหารายได้ ที่พักไกลจากมหาวิทยาลัย ไม่ชอบกิจกรรมของชมรมใดเลย ไม่มีเงินทุนพอสำหรับทำกิจกรรม และผู้ปกครองไม่ต้องการให้เข้าร่วมกิจกรรม

นลินี กิติเวชกุล (2533 : 104 -105) ศึกษาความคิดเห็นของนิสิตที่ไม่เคยเข้าร่วมกิจกรรมทั้งในกิจกรรมสโมสรนิสิตจุฬาฯ (กิจกรรมส่วนกลาง) กิจกรรมฝ่ายวิชาการ กิจกรรมฝ่ายพัฒนาสังคมและบำเพ็ญประโยชน์ กิจกรรมฝ่ายศิลปะและวัฒนธรรม และกิจกรรมฝ่ายกีฬา พบว่า นิสิตไม่เข้าร่วมกิจกรรมส่วนใหญ่ เพราะประสบปัญหาด้านการเรียนจนไม่มีเวลาเข้าร่วมกิจกรรม ลักษณะของกิจกรรมไม่สอดคล้องกับความต้องการ นิสิตส่วนใหญ่เสนอแนะในแบบสอบถามปลายเปิดสรุปได้ว่าชมรมต่าง ๆ ควรจัดกิจกรรมให้สอดคล้องกับความต้องการของนิสิต

นิงพงศ์ ศรีวรรณ (2527 : 81) ศึกษาสาเหตุของอุปสรรคในการเข้าร่วมกิจกรรมส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม 5 สาขา ของนิสิตกลุ่มวิทยาลัยครูภาคตะวันตก พบว่า สาเหตุของอุปสรรคในการเข้าร่วมกิจกรรมส่งเสริมศิลปวัฒนธรรมของนิสิตสามอันดับแรก คือ เวลา เงิน และเพื่อน ตามลำดับ

ประเทือง เกาจี (2517 : 93 - 104) วิจัยเรื่อง ความคิดเห็นของอาจารย์และนิสิต เกี่ยวกับกิจกรรมนิสิตในวิทยาลัยครูภาคตะวันตก พบว่าปัญหาอันดับที่หนึ่ง คือ ปัญหานิสิตไม่เข้าร่วมกิจกรรม ผู้วิจัยให้เหตุผลว่า อาจเป็นเพราะกิจกรรมที่จัดไม่น่าสนใจ หรือไม่ได้อยู่ในความสนใจของผู้ที่จะเข้าร่วมกิจกรรม โดยเฉพาะนิสิตมักจะสนใจกิจกรรมเฉพาะอย่างเท่านั้น เพราะนิสิตส่วนใหญ่เป็นนิสิตประเภทไป-กลับ การอยู่ร่วมกิจกรรมจึงอาจไม่สะดวก

จากงานวิจัยดังกล่าวข้างต้น พอจะสรุปได้ว่า อุปสรรคที่ทำให้นิสิตนักศึกษาไม่เข้าร่วมกิจกรรมส่วนใหญ่มาจากนิสิตนักศึกษา ประสบปัญหาด้านการเรียนจนไม่มีเวลาทำกิจกรรม ไม่มีเวลาเพราะต้องหารายได้พิเศษเพราะขาดทุนทรัพย์ ที่พักอยู่ห่างไกลจากมหาวิทยาลัย ผู้ปกครอง ไม่สนับสนุนให้เข้าร่วมกิจกรรม และที่สำคัญกิจกรรมที่จัดไม่น่าสนใจ

3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

3.1 ความหมายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

สิ่งที่สามารถบอกถึงผลสำเร็จในการจัดการเรียนการสอน คือ ผลการเรียนของผู้เรียนซึ่งจะทราบได้จากการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนั่นเอง มีนักการศึกษาได้ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ ดังนี้

สมหวัง พิธิยานุวัฒน์ (2537 : 71) ให้ความหมาย ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ผลที่เกิดจากการสอน หรือ กระบวนการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมซึ่งแสดงออกมา 3 ด้าน ได้แก่ ด้านพุทธิพิสัย ด้านจิตพิสัย และด้านทักษะพิสัย

บุญชม ศรีสะอาด (2537 : 68) ให้ความหมาย ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ผลที่เกิดขึ้นจากการค้นคว้า การอบรม การสั่งสอน หรือประสบการณ์ต่าง ๆ รวมทั้ง ความรู้สึก ค่านิยม จริยธรรมต่าง ๆ ที่เป็นผลมาจากการฝึกสอน

ภพ เลหาไพบูลย์ (2542 : 329) ให้ความหมาย ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง พฤติกรรมที่แสดงออกถึงความสามารถในการกระทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดได้ จากที่ไม่เคยกระทำ หรือ กระทำได้น้อยก่อนที่จะมีการเรียนการสอน ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่ที่มีการวัดได้

กู๊ด (Good : 1973) ให้ความหมาย ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ผลของการสะสมความรู้ความสามารถในการเรียนทุกด้านเข้าด้วยกัน

วรรณิ โสมประยูร (2537)) ให้ความหมาย ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความสามารถหรือ พฤติกรรมของนักเรียนที่เกิดจากการเรียนการสอนซึ่งพัฒนาขึ้นหลังจากได้รับการอบรมสั่งสอน และฝึกฝนโดยตรง

บลูม (Bloom : 1956 อ้าง ภพ เลหาไพบูลย์.2537) ได้จำแนกวัตถุประสงค์ทางการเรียนการสอน เพื่อให้เกิดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 3 ด้าน

1. ด้านพุทธิพิสัย (Cognitive Domain) คือ มุ่งพัฒนาการเรียนที่เกี่ยวกับความสามารถทางสมอง หรือสติปัญญา ด้านความรู้ ด้านความเข้าใจ การนำไปใช้ การวิเคราะห์ การสังเคราะห์ และการประเมินค่า

2. ด้านจิตพิสัย (Affective Domain) คือ มุ่งพัฒนาคุณลักษณะด้านจิตใจ หรือ ความรู้สึกเกี่ยวกับความสนใจ เจตคติ และการปรับตัว เป็นต้น

3. ด้านทักษะพิสัย (Psychomotor Domain) คือ มุ่งพัฒนาความสัมพันธ์ระหว่างร่างกายและสมองที่มีความสามารถในการปฏิบัติจนมีทักษะมีความชำนาญในการดำเนินการต่าง ๆ

โดยสรุป ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จึงหมายถึง ความสำเร็จที่ได้มาจากการบวนการเรียนการสอน ทั้งด้านพุทธิพิสัย จิตพิสัย และทักษะพิสัย

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จารุบุตร ฟาร์มขาว (2525 : 84 - 87) ศึกษาการจัดกิจกรรมนิตินของวิทยาลัยครูภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ด้านวิชาการ ด้านศิลปวัฒนธรรม ด้านกีฬาและนันทนาการ ด้านบำเพ็ญประโยชน์ และสาธารณประโยชน์ พบว่า อาจารย์และนิสิตมีความต้องเข้าร่วมกิจกรรมไม่แตกต่างกัน คือ ต้องการเข้าร่วมกิจกรรมด้านวิชาการมากที่สุด รองลงมา คือ กิจกรรมด้านศิลปวัฒนธรรม ด้านบำเพ็ญประโยชน์ และด้านกีฬาและนันทนาการ เมื่อพิจารณาตามตัวแปร เพศ และระดับการศึกษาของนิสิต พบว่า นิสิตชายมี

ความต้องการเข้าร่วมกิจกรรมมากกว่านิสิตหญิง ยกเว้น กิจกรรมด้านบำเพ็ญประโยชน์ นิสิตชายและนิสิตหญิง มีความต้องการเข้าร่วมกิจกรรมไม่แตกต่างกัน เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างปัญหาต่าง ๆ ของการเข้าร่วมกิจกรรมนิสิต ของกรรมการบริหารสโมสรนิสิต กับนิสิต พบว่า มีความคิดเห็นด้านปัญหาต่าง ๆ ของการเข้าร่วมกิจกรรมนิสิตแตกต่างกันในเรื่อง ขาดอาจารย์ที่มีความรู้ความเข้าใจในการจัดกิจกรรมอาจารย์ส่วนมากขาดความสนใจในการจัดกิจกรรม ขาดการสนับสนุนด้านงบประมาณจากมหาวิทยาลัย ขาดการจูงใจให้เข้าร่วมกิจกรรมที่ดีพอ นิสิตไม่สนใจ ไม่เข้าใจและไม่เห็นความสำคัญของการจัดกิจกรรม

ธีระ นทีวุฒิกุล (2521:40) ได้ศึกษาความต้องการเข้าร่วมกิจกรรมนิสิต ของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พบว่า อันดับความต้องการเข้าร่วมกิจกรรมนิสิต จากมากไปหาน้อย ดังนี้ คือ กิจกรรมทางวิชาการ ศิลปะ ดนตรี การพูดและการพิมพ์ ส่งเสริมวิชาชีพ กิจกรรมงานอดิเรก ศาสนาและวัฒนธรรม กีฬาและสุขภาพ กิจกรรมทางสังคมสงเคราะห์ และบำเพ็ญประโยชน์ และเมื่อจำแนกตามตัวแปร เพศ กลุ่มสาขา ภูมิลำเนา และรายได้ของครอบครัว พบว่า อันดับความต้องการเข้าร่วมกิจกรรมนิสิตแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .05 นิสิตชายมีความต้องการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬาและสุขภาพเป็นอันดับแรก ส่วนนิสิตหญิงมีความต้องการเข้าร่วมกิจกรรมสังคมสงเคราะห์เป็นอันดับแรก นิสิตที่มีภูมิลำเนาแตกต่างกันมีการเข้าร่วมกิจกรรมไม่แตกต่างกัน

นลินี กิติเวชกุล (2533:108-109) ได้ศึกษาการเข้าร่วมกิจกรรมนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พบว่า ส่วนใหญ่นิสิตไม่เคยเข้าร่วมกิจกรรมและจากการเปรียบเทียบการเข้าร่วมกิจกรรมนิสิต สรุปได้ดังนี้

1. การเข้าร่วมกิจกรรมสโมสรนิสิตจุฬาฯ (กิจกรรมส่วนกลาง) ของนิสิตชั้นปีที่ 1-4 ของนิสิตชายและนิสิตหญิง ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .05 โดยนิสิตส่วนใหญ่ไม่เคยเข้าร่วมกิจกรรม

2. การเข้าร่วมกิจกรรมฝ่ายวิชาการของนิสิตชั้นปีที่ 1-4 ของนิสิตชายและนิสิตหญิง ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ยกเว้นชมรมคอมพิวเตอร์ การเข้าร่วมกิจกรรมของนิสิตชั้นปีที่ 1-4 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีแนวโน้มว่า สัดส่วนของนิสิตชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่ 3 ที่ไม่เข้าร่วมกิจกรรมจะน้อยกว่าสัดส่วนของนิสิตชั้นปีที่ 2 และ ชั้นปีที่ 4

3. การเข้าร่วมกิจกรรมฝ่ายพัฒนาสังคมและบำเพ็ญประโยชน์ของนิสิตชั้นปีที่ 1-4 ของนิสิตชายและนิสิตหญิง ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนิสิตส่วนใหญ่ไม่เคยเข้าร่วมกิจกรรม

4. การเข้าร่วมกิจกรรมฝ่ายศิลปะและวัฒนธรรมของนิสิตชั้นปีที่ 1-4 ของนิสิตชายและนิสิตหญิง ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5. การเข้าร่วมกิจกรรมฝ่ายกีฬาของนิสิตชั้นปีที่ 1-4 ของนิสิตชายและนิสิตหญิง ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ภาวนา ใจประสาธ (2534 : 101) ศึกษาการดำรงชีวิตของนิสิตในมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ด้านการเข้าร่วมกิจกรรม เมื่อจำแนกตามเพศ พบว่า นิสิตชายเข้าร่วมกิจกรรมกีฬาระหว่างคณะสูงกว่านิสิตหญิง และนิสิตหญิงสนใจกิจกรรมการตัดบัตรข้าวสารอาหารแห้ง ในวันตัดบัตรเทโว สูงกว่านิสิตชาย และผู้วิจัยได้ชี้ให้เห็นว่า การเข้าร่วมกิจกรรมของนิสิตนั้น ขึ้นอยู่กับอิทธิพลของตัวแปรเพศและลักษณะของกิจกรรมด้วย

จากการศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเข้าร่วมกิจกรรมของนิสิตนักศึกษา โดยได้ศึกษาปัญหาและความต้องการในการเข้าร่วมกิจกรรมนิสิตนักศึกษา ช่วยให้ได้ทราบว่ากิจกรรมนิสิตนักศึกษา เช่น กิจกรรมประเภทวิชาการ บำเพ็ญประโยชน์ ศิลปวัฒนธรรม กีฬาและนันทนาการ ช่วยให้นิสิตนักศึกษาได้พัฒนาทางสติปัญญา แต่การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในการเข้าร่วมกิจกรรมของนิสิตนักศึกษา ในประเทศไทย ยังไม่พบว่า มีนักวิจัยคนใดได้ศึกษาวิจัยเปรียบเทียบเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในการเข้าร่วมกิจกรรมของนิสิตนักศึกษาไว้ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงได้รวบรวมข้อมูลปัญหาและความต้องการในการเข้าร่วมกิจกรรมของนิสิตนักศึกษาจากงานวิจัยต่าง ๆ เพื่อนำมาศึกษาวิจัยเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักศึกษาที่เข้าร่วมกิจกรรมประเภทต่าง ๆ และไม่เข้าร่วมกิจกรรม ซึ่งจะได้เป็นข้อมูล และเป็นหนทางหนึ่งในการพิจารณา วางแผน แก้ไข ปรับปรุง และพัฒนาการจัดกิจกรรมของนิสิตนักศึกษาให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ต่อไป

บทที่ 3

ระเบียบวิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) เพื่อศึกษาเปรียบเทียบการเข้าร่วมกิจกรรมก่อนและหลัง ของนักศึกษา มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต โดยผู้วิจัยได้ดำเนินการ ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล
3. วิธีดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล
4. วิธีจัดกระทำกับข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ เป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1, 2, 3 และ 4 ที่กำลังศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคเรียนที่ 1 และภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2551 มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ เป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1, 2, 3 และ 4 ที่กำลังศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ซึ่งประกอบด้วย คณะบริหารธุรกิจ คณะเทคโนโลยีสารสนเทศ คณะการบัญชี คณะนิเทศศาสตร์ คณะนิติศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์ คณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ คณะเศรษฐศาสตร์ ปีการศึกษา 2551 ที่สังกัดชมรมและไม่สังกัดชมรม จำนวน 100 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) มีขั้นตอนการสุ่ม ดังนี้

ขั้นที่ 1 สุ่มนักศึกษาที่เป็นสมาชิกชมรม / กลุ่ม ที่เข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษา โดยแบ่งเป็นประเภท ชมรม ได้แก่

- 1.1 ชมรมประเภทวิชาการ
- 1.2 ชมรมประเภทศิลปวัฒนธรรมและส่งเสริมจริยธรรม
- 1.3 ชมรมประเภทบำเพ็ญประโยชน์ และกิจกรรมเพื่อสังคม
- 1.4 ชมรมประเภทกีฬา

ขั้นที่ 2 สุ่มนักศึกษาที่ไม่ได้เป็นสมาชิกชมรม/ กลุ่ม ที่ไม่เข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษา

ขั้นที่ 3 เก็บข้อมูล (เกรดเฉลี่ย) ของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นสมาชิกชมรม และไม่เป็นสมาชิกชมรม จำนวน 100 คน ในภาคเรียนที่ 1 เพื่อเปรียบเทียบกับเกรดเฉลี่ยในภาคเรียนที่ 2 หลังจาก ที่กลุ่มตัวอย่างได้เข้าร่วมกิจกรรม และไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรม

ขั้นที่ 4 ให้นักศึกษาที่เป็นสมาชิกชมรมและไม่เป็นสมาชิกชมรมที่เข้าร่วมกิจกรรมและไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมตอบแบบสอบถามในการเข้าร่วมกิจกรรมของชมรมประเภทต่างๆ ที่จัดขึ้นใน ปีการศึกษา 2551

ขั้นที่ 5 นำผลการเรียนของนักศึกษาแต่ละคนที่เข้าร่วมกิจกรรมในแต่ละประเภท และนักศึกษาที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมเปรียบเทียบผลการเรียน (เกรดเฉลี่ย ระหว่างภาคเรียนที่ 1 กับ ภาคเรียนที่ 2)

ขั้นที่ 6 วิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่เข้าร่วมกิจกรรม และ นักศึกษาที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรม โดยเปรียบเทียบจากเกรดเฉลี่ย ในภาคเรียนที่ 1 และ ภาคเรียนที่ 2

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามที่ถามถึงความเป็นจริงในการเข้าร่วมกิจกรรม นักศึกษา มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตที่สังกัดชมรม และ ไม่สังกัดชมรม ประจำปีการศึกษา 2551 ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ คณะ ระดับชั้นปี ประเภทสังกัดชมรมและไม่สังกัดชมรม

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามที่ถามถึงสภาพความเป็นจริงในการเข้าร่วมกิจกรรม นักศึกษา มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ประจำปีการศึกษา 2551 ลักษณะแบบสอบถามเป็นชนิด Check List แบบ 2 ระดับ คือ เข้าร่วมกิจกรรม ไม่เข้าร่วมกิจกรรม จำนวน 1 ฉบับ จำนวน 40 ข้อ ประกอบด้วยกิจกรรม 4 ประเภท คือ

1. กิจกรรมประเภทวิชาการ
2. กิจกรรมประเภทบำเพ็ญประโยชน์และกิจกรรมเพื่อสังคม
3. กิจกรรมประเภทศิลปวัฒนธรรมและส่งเสริมจริยธรรม
4. กิจกรรมประเภทกีฬา

วิธีดำเนินการวิจัย

ขั้นตอนการวิจัย

ใช้ระเบียบวิธีการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) ก่อนและหลังการเข้าร่วมกิจกรรม ของ นักศึกษาและดำเนินการวิจัยตามขั้นตอน ดังนี้

1. จัดเก็บรวบรวมข้อมูล (เกรดเฉลี่ย) ของกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 100 คน ในภาคเรียน ที่ 1/2551

2. ใช้แบบสอบถามในการเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษาที่ชมรมต่าง ๆ จัดขึ้นในปีการศึกษา 2551 เพื่อใช้เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มตัวอย่าง ก่อนเข้าร่วมกิจกรรม และ หลังจากเข้าร่วมกิจกรรม

3. ดำเนินการติดตามผล โดยให้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 100 คน ตอบแบบสอบถามเพื่อรวบรวมข้อมูลในการเข้าร่วมกิจกรรม และไม่เข้าร่วมกิจกรรม

4. จัดเก็บรวบรวมข้อมูล (เกรดเฉลี่ย) ในภาคเรียนที่ 2/2551 เพื่อนำมาเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนระหว่างภาคเรียนที่ 1 และ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2551 ของกลุ่มตัวอย่างที่ได้เข้าร่วมกิจกรรม และไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรม

5. วิเคราะห์สัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักศึกษาที่เข้าร่วมกิจกรรมแต่ละประเภท และนักศึกษาที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรม จากผลการสอบปลายภาค 2/2551 หลังการเข้าร่วมกิจกรรมและไม่เข้าร่วมกิจกรรม

กำหนดระยะเวลาในการดำเนินการวิจัย

ระหว่างเดือน มิถุนายน 2551 – มกราคม 2552

3. วิธีการสร้างเครื่องมือ

การสร้างเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้ ผู้วิจัยมีวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

1. ศึกษาค้นคว้า เอกสาร ตำรา ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
2. สำรวจปัญหาและความต้องการเบื้องต้นเกี่ยวกับการเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษา
3. ศึกษาวิธีการสร้างแบบสอบถามเกี่ยวกับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน และการเข้าร่วมกิจกรรมนิสิตนักศึกษาจากสถาบันการศึกษาต่าง ๆ
4. สร้างแบบสอบถามโดยยึดข้อมูลจาก ข้อ 1, 2 และ 3 เป็นแนวทางดัดแปลงรูปแบบการสร้างเครื่องมือ และได้สร้างแบบสอบถามจากการจัดกิจกรรมของชมรมต่าง ๆ ปีการศึกษา 2551 ได้แบบสอบถาม จำนวน 40 ข้อ แบ่งออกเป็น 4 ประเภท ๆ ละ 10 ข้อ ให้ครอบคลุมเนื้อหาเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมนักศึกษา โดยให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความเที่ยงตรงของแบบสอบถาม
5. นำแบบสอบถามที่ผู้เชี่ยวชาญตรวจเพื่อแก้ไขและเพิ่มเติมไปดำเนินการปรับปรุงแก้ไข แล้วนำไปตรวจสอบอีกครั้ง
6. ปรับปรุงแก้ไขแบบสอบถามแล้วนำไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักศึกษา จำนวน 20 คน ของมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตฯ ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างแล้วนำแบบสอบถามที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย (Mean) ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของแบบสอบถาม แล้วนำไปใช้จริงต่อไป โดยใช้สูตร Paired Difference Test หรือ (Paired t-test) วิเคราะห์ หาค่าความแตกต่าง

4. วิธีเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง ที่มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต กรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2551 โดยดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. ผู้วิจัยบันทึกข้อมูลผลการเรียน (เกรดเฉลี่ย) ภาคเรียนที่ 1/2551 ของนักศึกษาในกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 100 คน ก่อนทำแบบสอบถามและก่อนเข้าร่วมกิจกรรม ประจำปีการศึกษา 2551
2. ผู้วิจัยทำหนังสือถึงอาจารย์ผู้รับผิดชอบการจัดกิจกรรมประเภทต่าง ๆ เพื่อเก็บรวบรวมข้อมูล
3. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามไปแจกให้กับกลุ่มตัวอย่าง ตาม วัน เวลา ที่อาจารย์ผู้รับผิดชอบการจัดกิจกรรมได้นัดหมาย พร้อมชี้แจงแบบทดสอบ
4. ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง
5. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ได้รับกลับมา จำนวน 100 ฉบับ ตรวจสอบความสมบูรณ์ถูกต้องและดำเนินการบันทึกการเข้าร่วมกิจกรรมของนักศึกษาทุกคนในแต่ละกิจกรรม พร้อมนำไปวิเคราะห์ผลต่อไป

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ตรวจสอบความสมบูรณ์ถูกต้องแบบสอบถามทุกฉบับ 100 ฉบับ
  2. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามของนักศึกษาในกลุ่มตัวอย่างที่เข้าร่วมและไม่เข้าร่วมกิจกรรมประเภทต่าง ๆ มาตรวจให้คะแนนในแต่ละกิจกรรม โดยมีเกณฑ์ให้คะแนน ดังนี้
0	หมายถึง	ไม่เข้าร่วมกิจกรรม
1	หมายถึง	เข้าร่วมกิจกรรม
3. วิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่างตามตัวแปรที่ศึกษา โดยคำนวณค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)
  4. วิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม
  5. วิเคราะห์ข้อมูลเพื่อตอบวัตถุประสงค์การวิจัย โดยการคำนวณหาค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) โดยใช้สูตร Paired Difference Test หรือ (Paired t-test) วิเคราะห์หาค่าความแตกต่างและเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของกลุ่มนักศึกษาที่เข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษาประเภทวิชาการ / ประเภทศิลปวัฒนธรรมและส่งเสริมจริยธรรม / ประเภทบำเพ็ญประโยชน์และกิจกรรมเพื่อสังคม ประเภทกีฬา และกลุ่มนักศึกษาที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรม

สถิติที่ใช้ในการวิจัย

1. ค่าสถิติพื้นฐาน คือ ค่าเฉลี่ย (Mean) ค่าร้อยละ
2. ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)
3. วิเคราะห์หาค่าความแตกต่างโดยใช้สูตร Paired Difference Test หรือ (Paired t-test)

บทที่ 4

ผลการวิจัย

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการนำเสนอข้อมูล ผู้วิจัยขอเสนอสัญลักษณ์และอักษรย่อ ดังนี้

X	แทน	ค่าเฉลี่ย (Mean)
S.D.	แทน	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
Pair t - test	แทน	ค่าความแตกต่าง

ลำดับขั้นในการวิเคราะห์ข้อมูล

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้นำเสนอตามลำดับดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 เก็บรวบรวมข้อมูลเกรดเฉลี่ยในภาคเรียนที่ 1/2551 ของนักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ก่อน เข้าร่วมกิจกรรม และนักศึกษาที่ไม่เข้าร่วมกิจกรรม ดังตาราง 1

ตอนที่ 2 ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับการเข้าร่วมกิจกรรมที่จัดขึ้นระหว่างเดือนมิถุนายน 2551 - มกราคม 2552 ในแต่ละประเภท ของนักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ทั้ง 4 ประเภท คือ กิจกรรมประเภทวิชาการ กิจกรรมประเภทบำเพ็ญประโยชน์และกิจกรรมเพื่อสังคม กิจกรรมประเภทศิลปวัฒนธรรม และส่งเสริมจริยธรรม กิจกรรมประเภทกีฬา และนักศึกษาที่ไม่เข้าร่วมกิจกรรม โดยหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ดังตาราง 2 - 7

ตอนที่ 3 เปรียบเทียบโดยศึกษาข้อมูลเกรดเฉลี่ยก่อนเข้าร่วมกิจกรรม และศึกษาข้อมูลเกรดเฉลี่ยของนักศึกษา หลัง จากการเข้าร่วมกิจกรรมในแต่ละประเภท พร้อมศึกษาข้อมูลเกรดเฉลี่ยนักศึกษาที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรม ทั้งภาคเรียนที่ 1 และภาคเรียนที่ 2 ประจำปีการศึกษา 2551 ของนักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตที่เข้าร่วมกิจกรรมและไม่เข้าร่วมกิจกรรม โดยใช้สูตร Paired t - test ทดสอบเปรียบเทียบความแตกต่างเป็นรายด้าน

ผลการศึกษาค้นคว้า

ผลการวิเคราะห์สัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักศึกษาที่เข้าร่วมกิจกรรมประเภทต่าง ๆ และนักศึกษาที่ไม่เข้าร่วมกิจกรรม ของนักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ปรากฏผลดังแสดง ในตารางที่ 2 -

ตอนที่ 1. ข้อมูลส่วนตัวของนักศึกษา มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ ที่เข้าร่วมกิจกรรมและไม่เข้าร่วมกิจกรรม กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 100 คน จำแนกตามเพศ คณะ ระดับชั้นปี ประเภทสังกัด / ไม่สังกัด ชมรม ปรากฏผลในตาราง 1

ตารางที่ 1 แสดงผลค่าร้อยละข้อมูลส่วนตัวของนักศึกษากลุ่มตัวอย่าง จำนวน 100 คน ที่เข้าร่วมกิจกรรมและไม่เข้าร่วมกิจกรรม มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ จำแนกตามเพศ คณะ ระดับชั้นปี ประเภทสังกัดชมรม

รายการ	ร้อยละ
เพศ 1. ชาย 2. หญิง	43 57
คณะ 1. บริหารธุรกิจ 2. เทคโนโลยีสารสนเทศ 3. การบัญชี 4. นิเทศศาสตร์ 5. ศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์ 6. ศิลปกรรมศาสตร์ 7. นิติศาสตร์ 8. วิศวกรรมศาสตร์ 9. เศรษฐศาสตร์	17 15 14 11 10 11 9 7 6
ชั้นปี 1. ชั้นปีที่ 1	21

รายการ	ร้อยละ
<u>ชั้นปี</u>	
2 ชั้นปีที่ 2	25
3. ชั้นปีที่ 3	25
4. ชั้นปีที่ 4	29
<u>สถานภาพการเป็นสมาชิกชมรม</u>	
1. สังกัดชมรม	75
2. ไม่สังกัดชมรม	25

ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา

จากตารางที่ 1 นักศึกษากลุ่มตัวอย่าง จำนวน 100 คน รายละเอียดข้อมูล ดังนี้

1. เพศ นักศึกษาเพศชาย ร้อยละ 43 นักศึกษาเพศหญิง ร้อยละ 57
2. คณะ นักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ ร้อยละ 17 นักศึกษาคณะการบัญชี ร้อยละ 14 นักศึกษาคณะเทคโนโลยีสารสนเทศ ร้อยละ 15 นักศึกษาคณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์ ร้อยละ 10 นักศึกษาคณะนิติศาสตร์ ร้อยละ 11 นักศึกษาคณะศิลปกรรมศาสตร์ ร้อยละ 11 นักศึกษาคณะนิติศาสตร์ ร้อยละ 9 นักศึกษาคณะวิศวกรรมศาสตร์ ร้อยละ 7 และนักศึกษาคณะเศรษฐศาสตร์ ร้อยละ 6
3. ระดับชั้นปี นักศึกษาชั้นปีที่ 1 ร้อยละ 21 นักศึกษาชั้นปีที่ 2 ร้อยละ 25 นักศึกษาชั้นปีที่ 3 ร้อยละ 25 นักศึกษาชั้นปีที่ 4 ร้อยละ 29
4. สถานภาพสังกัดชมรม นักศึกษาที่สังกัดชมรม ร้อยละ 75 นักศึกษาที่ไม่สังกัดชมรม ร้อยละ 25

ตอนที่ 2 ศึกษาสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนกับการเข้าร่วมกิจกรรมที่จัดขึ้นระหว่างเดือนมิถุนายน 2551 - มกราคม 2552 ในแต่ละประเภท ของนักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตฯ ทั้ง 4 ประเภท คือ กิจกรรมประเภทวิชาการ กิจกรรมประเภทบำเพ็ญประโยชน์และกิจกรรมเพื่อสังคม / กิจกรรมประเภทศิลปวัฒนธรรมและส่งเสริมจริยธรรม / กิจกรรมประเภทกีฬา และนักศึกษาที่ไม่เข้าร่วมกิจกรรม ปรากฏผลดังตารางที่ 2-7

ตารางที่ 2 ศึกษาสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนกับการเข้าร่วมกิจกรรมของนักศึกษา ก่อนและหลัง กับการเข้าร่วมกิจกรรมประเภทวิชาการ / ประเภทบำเพ็ญประโยชน์และกิจกรรมเพื่อสังคม / ประเภทศิลปวัฒนธรรมและส่งเสริมจริยธรรม / ประเภทกีฬา

ประเภทกิจกรรม	กิจกรรมประเภทวิชาการ	กิจกรรมประเภทบำเพ็ญประโยชน์	กิจกรรมประเภทศิลปวัฒนธรรม	กิจกรรมประเภทกีฬา
ก่อน	2.42	2.51	2.58	2.52
หลัง	2.47	2.52	2.57	2.53

จากตารางที่ 2 แสดงให้เห็นว่านักศึกษาที่เข้าร่วมกิจกรรมประเภทวิชาการ / ประเภทบำเพ็ญประโยชน์และกิจกรรมเพื่อสังคม / ประเภทกีฬา หลังจากการเข้าร่วมกิจกรรม มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นเล็กน้อย ประเภทศิลปวัฒนธรรมและส่งเสริมจริยธรรม หลังการเข้าร่วมกิจกรรมมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าก่อนเข้าร่วมกิจกรรมเล็กน้อย

ตารางที่ 3 ศึกษาสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักศึกษา ก่อนและหลัง ที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมประเภทวิชาการ / ประเภทบำเพ็ญประโยชน์และกิจกรรมเพื่อสังคม / ประเภทศิลปวัฒนธรรมและส่งเสริมจริยธรรม / ประเภทกีฬา

ผลการเรียนเฉลี่ยประจำภาค	กิจกรรมประเภทวิชาการ	กิจกรรมประเภทบำเพ็ญประโยชน์	กิจกรรมประเภทศิลปวัฒนธรรม	กิจกรรมประเภทกีฬา
1/2551	2.55	2.47	2.39	2.38
2/2551	2.60	2.55	2.50	2.56

จากตารางที่ 3 แสดงให้เห็นว่านักศึกษาที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมประเภทวิชาการ / ประเภทบำเพ็ญประโยชน์และกิจกรรมเพื่อสังคม / ประเภทศิลปวัฒนธรรมและส่งเสริมจริยธรรม / และประเภทกีฬา มีคะแนนเฉลี่ย (ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน) ในภาคเรียนที่ 2/2551 สูงกว่าในภาคเรียนที่ 1/2551

ตารางที่ 4 ศึกษาสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักศึกษา ระหว่างคะแนนเฉลี่ย ก่อน และ หลัง จากการเข้าร่วมกิจกรรมประเภทวิชาการ

	N	X	S.D.
<u>ก่อน</u> เข้าร่วมกิจกรรม	46	2.42	0.68
<u>หลัง</u> เข้าร่วมกิจกรรม	46	2.47	0.67

จากตารางที่ 4 จะเห็นได้ว่านักศึกษาที่เข้าร่วมกิจกรรมประเภทวิชาการจำนวน 46 คน ก่อนเข้าร่วมกิจกรรมมีคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ระดับ 2.42 และหลังจากการเข้าร่วมกิจกรรม คะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ระดับ 2.47 ซึ่งแสดงให้เห็นว่านักศึกษาที่เข้าร่วมกิจกรรมประเภทวิชาการ มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนที่สูงขึ้นเพียงเล็กน้อย

ตารางที่ 5 ศึกษาสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักศึกษา ระหว่างคะแนนเฉลี่ย ก่อน และ หลัง จากการเข้าร่วมกิจกรรม ประเภทบำเพ็ญประโยชน์และกิจกรรมเพื่อสังคม

	N	X	S.D.
<u>ก่อน</u> เข้าร่วมกิจกรรม	48	2.51	0.75
<u>หลัง</u> เข้าร่วมกิจกรรม	48	2.52	0.67

จากตารางที่ 5 จะเห็นได้ว่านักศึกษาที่เข้าร่วมกิจกรรมประเภทบำเพ็ญประโยชน์และกิจกรรมเพื่อสังคม จำนวน 48 คน ก่อนเข้าร่วมกิจกรรม คะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ระดับ 2.51 และหลังจากเข้าร่วมกิจกรรม คะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ระดับ 2.52 ซึ่งแสดงให้เห็นว่านักศึกษาที่เข้าร่วมกิจกรรมประเภทบำเพ็ญประโยชน์และกิจกรรมเพื่อสังคม มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนที่สูงขึ้นกว่าก่อนเข้าร่วมกิจกรรมเพียงเล็กน้อย

ตารางที่ 6 ศึกษาสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักศึกษา ระหว่างคะแนนเฉลี่ย ก่อน และ หลัง จากการเข้าร่วมกิจกรรม ประเภทศิลปวัฒนธรรมและส่งเสริมจริยธรรม

	N	X	S.D.
<u>ก่อน</u> เข้าร่วมกิจกรรม	51	2.58	0.77
<u>หลัง</u> เข้าร่วมกิจกรรม	51	2.57	0.70

จากตารางที่ 6 จะเห็นได้ว่านักศึกษาที่เข้าร่วมกิจกรรมประเภทศิลปวัฒนธรรมและส่งเสริมจริยธรรม จำนวน 51 คน ก่อนเข้าร่วมกิจกรรม คะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ระดับ 2.58 และหลังจากเข้าร่วมกิจกรรม

คะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ระดับ 2.57 ซึ่งแสดงให้เห็นว่านักศึกษาที่เข้าร่วมกิจกรรมประเภทศิลปวัฒนธรรมและส่งเสริมจริยธรรม มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนที่ต่ำกว่าก่อนเข้าร่วมกิจกรรมเพียงเล็กน้อย

ตารางที่ 7 ศึกษาสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักศึกษา ระหว่างคะแนนเฉลี่ย ก่อน และ หลัง จากการเข้าร่วมกิจกรรม ประเภทกีฬา

	N	X	S.D.
ก่อนเข้าร่วมกิจกรรม	77	2.52	0.77
หลังเข้าร่วมกิจกรรม	77	2.53	0.70

จากตารางที่ 7 จะเห็นได้ว่านักศึกษาที่เข้าร่วมกิจกรรมประเภทกีฬา จำนวน 77 คน ก่อนเข้าร่วมกิจกรรม คะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ระดับ 2.52 และหลังจากเข้าร่วมกิจกรรม คะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ระดับ 2.53 ซึ่งแสดงให้เห็นว่านักศึกษาที่เข้าร่วมกิจกรรมประเภทกีฬา มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนที่สูงขึ้นกว่าก่อนเข้าร่วมกิจกรรมเพียงเล็กน้อย

ตอนที่ 3 เปรียบเทียบโดยศึกษาข้อมูลเกรดเฉลี่ยก่อนเข้าร่วมกิจกรรม และศึกษาข้อมูลเกรดเฉลี่ยของนักศึกษา หลัง จากการเข้าร่วมกิจกรรมในแต่ละประเภท พร้อมศึกษาข้อมูลเกรดเฉลี่ยนักศึกษาคณะที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรม ทั้งภาคเรียนที่ 1 และภาคเรียนที่ 2 ประจำปีการศึกษา 2551 ของนักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตที่เข้าร่วมกิจกรรมและไม่เข้าร่วมกิจกรรม โดยใช้สูตร Paired t-test ทดสอบเปรียบเทียบความแตกต่างเป็นรายด้าน

ตารางที่ 8 เปรียบเทียบความแตกต่างสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักศึกษา ก่อน และ หลัง การเข้าร่วมกิจกรรม และ ไม่เข้าร่วมกิจกรรม ประเภทวิชาการ

ประเภทวิชาการ / เข้าร่วม	N	X	S.D.	t	Sig
<u>ก่อน</u> เข้าร่วม	46	2.42	0.68	- 0.67	.508
<u>หลัง</u> เข้าร่วม	46	2.47	0.67		

ประเภทวิชาการ / <u>เข้าร่วม</u>	N	X	S.D.	t	Sig
ประเภทวิชาการ / <u>ไม่เข้าร่วม</u>					
<u>ก่อน</u> เข้าร่วม	54	2.55	0.82	-1.08	.287
<u>หลัง</u> เข้าร่วม	54	2.60	0.71		

จากตารางที่ 8 แสดงให้เห็นว่านักศึกษาที่เข้าร่วมกิจกรรม และนักศึกษาที่ไม่เข้าร่วมกิจกรรม ประเภทวิชาการ ก่อนและหลัง การเข้าร่วมกิจกรรม มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่แตกต่างกันอย่างนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 9 เปรียบเทียบความแตกต่างสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักศึกษา ก่อนและหลัง การ เข้าร่วม กิจกรรม / ไม่เข้าร่วมกิจกรรม ประเภทบำเพ็ญประโยชน์และกิจกรรมเพื่อสังคม

ประเภทบำเพ็ญฯ/ <u>เข้าร่วม</u>	N	X	S.D.	t	Sig
<u>ก่อน</u> เข้าร่วม	48	2.51	0.75	-0.29	.767
<u>หลัง</u> เข้าร่วม	48	2.52	0.67		
ประเภทบำเพ็ญฯ/ <u>ไม่เข้าร่วม</u>					
<u>ก่อน</u> เข้าร่วม	52	2.47	0.77	-1.35	.180
<u>หลัง</u> เข้าร่วม	52	2.55	0.72		

จากตารางที่ 9 แสดงให้เห็นว่านักศึกษาที่เข้าร่วมกิจกรรม และไม่เข้าร่วมกิจกรรมประเภท บำเพ็ญประโยชน์และกิจกรรมเพื่อสังคม ก่อนและหลัง การเข้าร่วมกิจกรรม มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่แตกต่างกันอย่างนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 10 เปรียบเทียบความแตกต่างสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักศึกษา ก่อนและหลัง การเข้าร่วมกิจกรรม / ไม่เข้าร่วมกิจกรรม ประเภทศิลปวัฒนธรรมและส่งเสริมจริยธรรม

ประเภทศิลปวัฒนธรรม/ <u>เข้าร่วม</u>	N	X	S.D.	t	Sig
<u>ก่อน</u> เข้าร่วม	51	2.58	0.77	0.184	.855
<u>หลัง</u> เข้าร่วม	51	2.57	0.70		
ประเภทศิลปวัฒนธรรม/<u>ไม่เข้าร่วม</u>					
<u>ก่อน</u> เข้าร่วม	49	2.39	0.74	-1.84	.072
<u>หลัง</u> เข้าร่วม	49	2.50	0.69		

จากตารางที่ 10 แสดงให้เห็นว่านักศึกษที่เข้าร่วมกิจกรรม และนักศึกษที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรม ประเภทศิลปวัฒนธรรมและส่งเสริมจริยธรรม ก่อนและหลัง การเข้าร่วมกิจกรรม มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่แตกต่างกันอย่างนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 11 เปรียบเทียบความแตกต่างสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักศึกษา ก่อนและหลัง การเข้าร่วมกิจกรรม / ไม่เข้าร่วมกิจกรรม ประเภทกีฬา

ประเภทกีฬา / <u>เข้าร่วม</u>	N	X	S.D.	t	Sig
<u>ก่อน</u> เข้าร่วม	77	2.52	.77	-0.22	.827
<u>หลัง</u> เข้าร่วม	77	2.53	.70		
ประเภทกีฬา /<u>ไม่เข้าร่วม</u>					
<u>ก่อน</u> เข้าร่วม	23	2.38	.71	-1.77	.090
<u>หลัง</u> เข้าร่วม	23	2.56	.68		

จากตารางที่ 11 แสดงให้เห็นว่านักศึกษาที่เข้าร่วมกิจกรรม และนักศึกษาที่ไม่ได้เข้าร่วม
กิจกรรม ประเภทกีฬา มีผลสัมฤทธิ์ทางเรียนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

RU

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับการเข้าร่วมกิจกรรม ของ นักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

วัตถุประสงค์ในการวิจัย

1. เพื่อศึกษาสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักศึกษาที่เข้าร่วมกิจกรรม ประเภทวิชาการ / ประเภทบำเพ็ญประโยชน์และกิจกรรมเพื่อสังคม / ประเภทศิลปวัฒนธรรมและส่งเสริมจริยธรรม ประเภท กีฬา และนักศึกษาที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรม
2. เพื่อเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักศึกษาที่เข้าร่วมกิจกรรม ประเภทวิชาการ / ประเภทบำเพ็ญประโยชน์และกิจกรรมเพื่อสังคม / ประเภทศิลปวัฒนธรรมและส่งเสริมจริยธรรม / ประเภท กีฬา และนักศึกษาที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรม

สมมุติฐานการวิจัย

1. นักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ที่เข้าร่วมกิจกรรม ประเภทวิชาการ / ประเภท ศิลปวัฒนธรรมและส่งเสริมจริยธรรม / ประเภทบำเพ็ญประโยชน์และกิจกรรมเพื่อสังคม ประเภทกีฬา และ นักศึกษาที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรม มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน แตกต่างกัน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ เป็นกลุ่มสมาชิกชมรมต่างๆ สังกัดสโมสรนักศึกษา และ นักศึกษาที่ไม่ได้เป็นสมาชิกของชมรม ระดับปริญญาตรี ภาคปกติ ชั้นปีที่ 1, 2, 3 และ 4 ประจำภาคเรียนที่ 1 และภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2551 มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ที่เข้าร่วมกิจกรรม ได้แก่ กิจกรรม ประเภทวิชาการ / กิจกรรมประเภทบำเพ็ญประโยชน์และกิจกรรม เพื่อสังคม / กิจกรรมประเภท ศิลปวัฒนธรรมและส่งเสริมจริยธรรม / กิจกรรมประเภทกีฬา และนักศึกษาที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรม รวมจำนวนทั้งสิ้น 100 คน กำหนดโดยวิธีสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล เพื่อการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัย สร้างขึ้นเพื่อศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่เข้าร่วมกิจกรรมประเภทต่าง ๆ และ นักศึกษาที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรม

1. ผลการเรียนรู้ (เกรดเฉลี่ย) ของนักศึกษาในกลุ่มตัวอย่าง ในภาคเรียนที่ 1/2551 จำนวน 100 คน
2. ผลการเรียนรู้ (เกรดเฉลี่ย) ของนักศึกษาในกลุ่มตัวอย่าง ในภาคเรียนที่ 2/2551 จำนวน 100 คน
3. แบบสอบถามที่ถามถึงสภาพความเป็นจริงในการเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษาเพื่อศึกษาเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนในการเข้าร่วมกิจกรรมของนักศึกษา ก่อน และ หลัง จากการเข้าร่วมกิจกรรม จำนวน 40 ข้อ (ภาคผนวก ข)

การเก็บรวบรวมข้อมูล

วิธีดำเนินการวิจัย

ใช้ระเบียบวิธีการเชิงสำรวจ (Survey Research) โดยใช้แบบสอบถามก่อนและหลัง นักศึกษากลุ่มตัวอย่างที่เข้าร่วมกิจกรรมและไม่เข้าร่วมกิจกรรม และดำเนินการวิจัยตามขั้นตอน ดังนี้

1. จัดเก็บรวบรวมข้อมูล (เกรดเฉลี่ย) ของกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 100 คน ภาคเรียนที่ 1/2551 และภาคเรียนที่ 2/2551
2. ใช้แบบสอบถามในการเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษาที่ชมรมต่าง ๆ จัดขึ้นในปีการศึกษา 2551 เพื่อใช้เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มตัวอย่าง ก่อนเข้าร่วมกิจกรรม และ หลังจากเข้าร่วมกิจกรรม
3. ดำเนินการติดตามผล โดยให้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 100 คน ตอบแบบสอบถามการเข้าร่วมกิจกรรม และไม่เข้าร่วมกิจกรรม เพื่อรวบรวมข้อมูล
4. เพื่อนำมาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างภาคเรียนที่ 1 และ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2551 ของกลุ่มตัวอย่างที่ได้เข้าร่วมกิจกรรม และไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรม
5. วิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่เข้าร่วมกิจกรรมแต่ละประเภท และนักศึกษาที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรม จากผลการสอบปลายภาค 2/2551 หลังการทำกิจกรรมและไม่ทำกิจกรรม

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. เก็บรวบรวมข้อมูลเกรดเฉลี่ยในภาคเรียนที่ 1/2552 และเกรดเฉลี่ยในภาคเรียนที่ 2/2552 ที่เข้าร่วมกิจกรรมและไม่เข้าร่วมกิจกรรม
2. ตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถามการเข้าร่วมกิจกรรมของนักศึกษาที่จัดขึ้นระหว่างเดือนมิถุนายน 2551 - มกราคม 2552 ในแต่ละประเภท ของนักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ ทั้ง 4 ประเภท คือ กิจกรรมประเภทวิชาการ กิจกรรมประเภทบำเพ็ญประโยชน์และกิจกรรมเพื่อสังคม กิจกรรมประเภทศิลปวัฒนธรรมและส่งเสริมจริยธรรม กิจกรรมประเภทกีฬา และนักศึกษาที่ไม่เข้าร่วมกิจกรรม โดยหาค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ดังตาราง 2 - 15
3. นำแบบสอบถามที่สมบูรณ์มาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้

4. วิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษา มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ ทั้ง 4 ประเภท ได้แก่ ประเภทวิชาการ ประเภทบำเพ็ญประโยชน์และกิจกรรมเพื่อสังคม ประเภทศิลปวัฒนธรรม และส่งเสริมจริยธรรม ประเภทกีฬา และนักศึกษาที่ไม่เข้าร่วมกิจกรรม

5. วิเคราะห์ข้อมูลเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ ทั้ง 4 ประเภท ได้แก่ ประเภทวิชาการ ประเภทบำเพ็ญประโยชน์และกิจกรรมเพื่อสังคม ประเภทศิลปวัฒนธรรมและส่งเสริมจริยธรรม ประเภทกีฬา และนักศึกษาที่ไม่เข้าร่วมกิจกรรม ก่อน และ หลัง การเข้าร่วมกิจกรรมในแต่ละประเภทกิจกรรม โดยหาค่าเฉลี่ย(Mean) ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของนักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ที่เข้าร่วมกิจกรรมและไม่เข้าร่วมกิจกรรม โดยใช้วิธีของ Paired t-test ทดสอบเปรียบเทียบความแตกต่างในแต่ละประเภทกิจกรรม

สรุปผลการวิจัย

1. นักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ หลังจากการเข้าร่วมกิจกรรม และนักศึกษาที่ไม่เข้าร่วมกิจกรรม โดยรวมส่วนใหญ่ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (เกรดเฉลี่ย) ที่สูงขึ้นเล็กน้อย ยกเว้นกิจกรรมประเภทศิลปวัฒนธรรมและส่งเสริมจริยธรรม ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังจากการเข้าร่วมกิจกรรมต่ำกว่าเดิมเพียงเล็กน้อย รายละเอียดดังนี้

1.1. กิจกรรมประเภทวิชาการ

1.1.1 ค่าคะแนนเฉลี่ย (ผลการเรียน) ก่อนเข้าร่วมกิจกรรมประเภทวิชาการ (X = 2.42)

1.1.2 ค่าคะแนนเฉลี่ย (ผลการเรียน) หลังเข้าร่วมกิจกรรมประเภทวิชาการ (X = 2.47)

1.2 นักศึกษาที่ไม่เข้าร่วมกิจกรรมประเภทวิชาการ

1.2.1 ค่าคะแนนเฉลี่ย (ผลการเรียน) ก่อนเข้าร่วมกิจกรรมประเภทวิชาการ (X = 2.55)

1.2.2 ค่าคะแนนเฉลี่ย (ผลการเรียน) หลังเข้าร่วมกิจกรรมประเภทวิชาการ (X = 2.60)

1.3 กิจกรรมประเภทบำเพ็ญประโยชน์และกิจกรรมเพื่อสังคม

1.3.1 ค่าคะแนนเฉลี่ย (ผลการเรียน) ก่อนเข้าร่วมกิจกรรมประเภทบำเพ็ญประโยชน์และกิจกรรมเพื่อสังคม (X = 2.51)

1.3.2 ค่าคะแนนเฉลี่ย (ผลการเรียน) หลังเข้าร่วมกิจกรรมประเภทบำเพ็ญประโยชน์และกิจกรรมเพื่อสังคม (X = 2.52)

1.4 นักศึกษาที่ไม่เข้าร่วมกิจกรรมประเภทบำเพ็ญประโยชน์และกิจกรรมเพื่อสังคม

- 1.4.1 ค่าคะแนนเฉลี่ย (ผลการเรียน) ก่อนเข้าร่วมกิจกรรมประเภทบำเพ็ญ
ประโยชน์และกิจกรรมเพื่อสังคม ($X = 2.47$)
- 1.4.2 ค่าคะแนนเฉลี่ย (ผลการเรียน) หลังเข้าร่วมกิจกรรมประเภทบำเพ็ญ
ประโยชน์และกิจกรรมเพื่อสังคม ($X = 2.55$)
- 1.5 กิจกรรมประเภทศิลปวัฒนธรรมและส่งเสริมจริยธรรม
- 1.5.1 ค่าคะแนนเฉลี่ย (ผลการเรียน) ก่อนเข้าร่วมกิจกรรมประเภทศิลปวัฒนธรรม
และส่งเสริมจริยธรรม ($X = 2.58$)
- 1.5.2 ค่าคะแนนเฉลี่ย (ผลการเรียน) หลังเข้าร่วมกิจกรรมประเภทศิลปวัฒนธรรม
และส่งเสริมจริยธรรม ($X = 2.57$)
- 1.6. นักศึกษาที่ไม่เข้าร่วมกิจกรรมประเภทศิลปวัฒนธรรมและส่งเสริมจริยธรรม
- 1.6.1 ค่าคะแนนเฉลี่ย (ผลการเรียน) ก่อนเข้าร่วมกิจกรรมประเภทศิลปวัฒนธรรม
และส่งเสริมจริยธรรม ($X = 2.39$)
- 1.6.2 ค่าคะแนนเฉลี่ย (ผลการเรียน) หลังเข้าร่วมกิจกรรมประเภทศิลปวัฒนธรรม
และส่งเสริมจริยธรรม ($X = 2.50$)
- 1.7. กิจกรรมประเภทกีฬา
- 1.7.1 ค่าคะแนนเฉลี่ย (ผลการเรียน) ก่อนเข้าร่วมกิจกรรมประเภทกีฬา
($X = 2.52$)
- 1.7.2 ค่าคะแนนเฉลี่ย (ผลการเรียน) หลังเข้าร่วมกิจกรรมประเภทกีฬา
($X = 2.53$)
- 1.8. นักศึกษาที่ไม่เข้าร่วมกิจกรรมประเภทกีฬา
- 1.8.1 ค่าคะแนนเฉลี่ย (ผลการเรียน) ก่อนเข้าร่วมกิจกรรมประเภทกีฬา
($X = 2.38$)
- 1.8.2 ค่าคะแนนเฉลี่ย (ผลการเรียน) หลังเข้าร่วมกิจกรรมประเภทกีฬา
($X = 2.56$)

2. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในการเข้าร่วมกิจกรรมของนักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจ
บัณฑิตย์ จำแนกตาม ประเภทกิจกรรมต่าง ๆ ได้แก่ กิจกรรมประเภทวิชาการ กิจกรรมประเภทบำเพ็ญ
ประโยชน์และกิจกรรมเพื่อสังคม กิจกรรมประเภทศิลปวัฒนธรรมและส่งเสริมจริยธรรม กิจกรรมประเภท
กีฬา และนักศึกษาที่ไม่เข้าร่วมกิจกรรม สรุปได้ดังนี้

2.1 นักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ที่เข้าร่วมกิจกรรมประเภทวิชาการ ก่อน และ หลัง การเข้าร่วมกิจกรรม มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน โดยรวมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.2 นักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ที่เข้าร่วมกิจกรรมประเภทบำเพ็ญประโยชน์และ กิจกรรมเพื่อสังคม ก่อน และ หลัง การเข้าร่วมกิจกรรม มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน โดยรวมไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.3 นักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ที่เข้าร่วมกิจกรรมประเภทศิลปวัฒนธรรมและ ส่งเสริมจริยธรรม ก่อน และ หลัง การเข้าร่วมกิจกรรม มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน โดยรวมไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.4 นักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ที่เข้าร่วมกิจกรรมประเภทกีฬา ก่อน และ หลัง การเข้าร่วมกิจกรรม มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน โดยรวมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.5 นักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ที่ไม่เข้าร่วมทั้งกิจกรรม ประเภทวิชาการ / ประเภทบำเพ็ญประโยชน์และกิจกรรมเพื่อสังคม / ประเภทศิลปวัฒนธรรมและส่งเสริมจริยธรรม และ ประเภทกีฬา ก่อนและหลัง การเข้าร่วมกิจกรรม มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยรวมไม่แตกต่างกันอย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผล

จากผลการวิจัยครั้งนี้ มีประเด็นสำคัญสามารถนำมาอภิปรายดังนี้

1. ผลการศึกษาสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนในการเข้าร่วมกิจกรรมของนักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ทั้ง 4 ประเภทกิจกรรม ก่อน และ หลัง จากการเข้าร่วมกิจกรรม ปรากฏว่า กิจกรรมประเภทวิชาการ / ประเภทบำเพ็ญประโยชน์และกิจกรรมเพื่อสังคม / ประเภทกีฬา และนักศึกษาที่ไม่เข้าร่วมกิจกรรม หลัง การเข้าร่วมกิจกรรม โดยรวมและในแต่ละประเภทกิจกรรมดังกล่าวข้างต้น มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นกว่าก่อนเข้าร่วมกิจกรรมเพียงเล็กน้อย สำหรับนักศึกษาที่เข้าร่วมกิจกรรม ประเภทศิลปวัฒนธรรมและส่งเสริมจริยธรรม หลังจากการเข้าร่วมกิจกรรม มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าเดิมเพียงเล็กน้อย ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะว่า จำนวนครั้งหรือความถี่ในการเข้าร่วมกิจกรรมของนักศึกษามี น้อย นักศึกษาสามารถบริหารจัดการเวลาระหว่างการเรียน กับการเข้าร่วมกิจกรรมได้ดี เพราะการเข้าร่วม กิจกรรมในแต่ละครั้งนักศึกษามีความสนใจในการเข้าร่วมกิจกรรมด้วยตนเองได้ในทุกกิจกรรม ไม่มีการบังคับ สามารถเข้าร่วมกิจกรรมตามที่นักศึกษาว่างจากการเข้าชั้นเรียน หรือ การเข้าร่วมกิจกรรมของนักศึกษาในแต่ละ ครั้งทำให้นักศึกษาไม่เครียด สนุกสนาน ได้รู้จักเพื่อนมากขึ้นแลกเปลี่ยนเรียนรู้ในเรื่องการเรียน ไปด้วย ทำให้เกิดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังจากการเข้าร่วมกิจกรรมไม่แตกต่างกันกับการเข้าร่วมกิจกรรม สำหรับนักศึกษาที่เข้าร่วมกิจกรรมประเภทวิชาการ และนักศึกษาที่ไม่เข้าร่วมกิจกรรม มีผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนสูงขึ้นกว่านักศึกษาที่เข้าร่วมกิจกรรมประเภทอื่น ๆ อาจเป็นเพราะว่านักศึกษาที่เข้าร่วมกิจกรรม

ประเภทวิชาการ ได้รับความรู้ความเข้าใจเพิ่มเติมนอกเหนือจากการเรียนในห้องเรียน ซึ่งกิจกรรมประเภทวิชาการส่วนใหญ่แล้วลักษณะการจัดกิจกรรมจะสอดคล้องเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับวิชาที่เรียนอยู่ด้วย หรือบางครั้งนักศึกษาได้มีโอกาสฝึกฝนและปฏิบัติด้วย นักศึกษาที่ไม่เข้าร่วมกิจกรรมนั้นเป็นไปได้มากที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักศึกษาที่เข้าร่วมกิจกรรมประเภทอื่น เพราะมีเวลาเตรียมตัว ทบทวนบทเรียน และอ่านหนังสือมากกว่านักศึกษาที่เข้าร่วมกิจกรรม สำหรับนักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรม โดยรวมและในแต่ละประเภทกิจกรรม มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการเข้าร่วมกิจกรรมสูงขึ้นกว่านักศึกษาที่เข้าร่วมกิจกรรมทุกประเภทเพียงเล็กน้อย

2. การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในการเข้าร่วมกิจกรรม ของนักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ทั้ง 4 ประเภทกิจกรรม และนักศึกษาที่ไม่เข้าร่วมกิจกรรม เมื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ก่อน และ หลัง การเข้าร่วมกิจกรรม พบว่า ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ แสดงว่า ไม่ว่านักศึกษาจะเข้าร่วมกิจกรรมประเภทวิชาการ/ ประเภทบำเพ็ญประโยชน์และกิจกรรมเพื่อสังคม / ประเภทศิลปวัฒนธรรมและส่งเสริมจริยธรรม และประเภทกีฬา หรือ นักศึกษาที่ไม่เข้าร่วมกิจกรรม ถ้านักศึกษารู้จักจัดการบริหารเวลาระหว่างเวลาเรียนกับการเข้าร่วมกิจกรรมที่ตนเองสนใจและชอบ ได้ถูกต้องเหมาะสมแล้ว ก็จะทำให้เกิดประโยชน์กับนักศึกษามากยิ่งขึ้น ซึ่งตรงกับคำกล่าวที่ว่า "การเรียนคู่กับการทำกิจกรรม" ไปด้วย ซึ่งสอดคล้องกับความต้องการของผู้บริหารในหลายสถาบันการศึกษาที่ต้องการให้นักศึกษาของตนเองเป็นเช่นนั้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัย ของ กรกช ศิริ (2536 : 40) ที่ได้ศึกษาปัญหาและความต้องการในการเข้าร่วมกิจกรรมนิสิต ของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร พบว่า ความต้องการในการเข้าร่วมกิจกรรมของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ได้แก่ ประเภทกีฬา ประเภทศิลปวัฒนธรรม ประเภทบำเพ็ญประโยชน์ ประเภทส่งเสริมวิชาการ มีความต้องการในการเข้าร่วมกิจกรรมในระดับมาก

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

จากการศึกษาวิจัย ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในการเข้าร่วมกิจกรรมของนักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ดังนี้

1.1 จากผลการวิจัย พบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตที่เข้าร่วมกิจกรรม ทั้ง 4 ประเภท ได้แก่ ประเภทวิชาการ ประเภทบำเพ็ญประโยชน์และกิจกรรมเพื่อสังคม และประเภทกีฬา มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หลัง การเข้าร่วมกิจกรรมที่สูงขึ้นกว่าก่อนการเข้าร่วมกิจกรรมเพียงเล็กน้อย ส่วนกิจกรรมประเภทศิลปวัฒนธรรมและส่งเสริมจริยธรรม มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หลัง การเข้าร่วมกิจกรรมต่ำกว่าก่อนเข้าร่วมกิจกรรมเพียงเล็กน้อย ดังนั้น ผู้บริหาร อาจารย์ที่รับผิดชอบดูแลงานกิจกรรมนักศึกษาควรส่งเสริมการเข้าร่วมกิจกรรมของนักศึกษาต่อไป และ รูปแบบในการจัดกิจกรรมควรส่งเสริมให้นักศึกษาได้

รู้จักการทำงานร่วมกับผู้อื่น ความสามัคคี ในหมู่คณะ การเป็นผู้นำผู้ตามที่ดี รู้จักการแก้ปัญหา รู้จักการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ในด้านการเรียนควบคู่กันไปด้วยจะทำให้ผลการเรียนของนักศึกษาที่เข้าร่วมกิจกรรมดียิ่งขึ้น

1.2 จากผลการวิจัยพบว่านักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ ที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรม มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังจากการเข้าร่วมกิจกรรมสูงขึ้นกว่าเดิมเล็กน้อย และสูงขึ้นกว่านักศึกษาที่เข้าร่วมกิจกรรมในแต่ละประเภท ดังนั้น อาจเป็นไปได้ว่า นักศึกษาที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมจะมีเวลาดูหนังสือ ทบทวนบทเรียน มีเวลาเข้าชั้นเรียนมากกว่านักศึกษาที่เข้าร่วมกิจกรรม แต่สิ่งสำคัญ คือ นักศึกษาที่ไม่เข้าร่วมกิจกรรมใด ๆ เลย จะไม่มีโอกาสเรียนรู้การทำงาน ด้านกิจกรรมต่าง ๆ ขาดประสบการณ์ในการทำงาน หากนักศึกษาจบการศึกษาออกไปแล้วอาจจะทำให้นักศึกษามีปัญหาในการทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ เพราะฉะนั้น ผู้บริหาร อาจารย์ที่เกี่ยวข้องควรกระตุ้นและส่งเสริมให้นักศึกษาที่ไม่ชอบเข้าร่วมกิจกรรมได้เข้าร่วมกิจกรรมบ้างตามสมควร

1.3 จากผลการวิจัย พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่เข้าร่วมกิจกรรมทุกประเภท และนักศึกษาที่ไม่เข้าร่วมกิจกรรม ไม่แตกต่างกัน อาจเป็นเพราะว่า จำนวนนักศึกษา กลุ่มตัวอย่างน้อยเกินไป หรือ จำนวนครั้งในการเข้าร่วมกิจกรรมของนักศึกษาน้อยเกินไป ทำให้ปรากฏผลออกมา ไม่แตกต่างกัน

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรทำการวิจัยศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในการเข้าร่วมกิจกรรมของนักศึกษามหาวิทยาลัยอื่น ๆ ทั้งมหาวิทยาลัยของรัฐบาล และ มหาวิทยาลัยเอกชน

2.2 ควรทำการวิจัยศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในการเข้าร่วมกิจกรรมของนักศึกษา ระหว่าง มหาวิทยาลัยของรัฐบาล และ มหาวิทยาลัยเอกชน

บรรณานุกรม

- การส่งเสริมกิจกรรมนิสิตนักศึกษา. สำนักพิมพ์ที่ ก่อความที่ ทม 0100/162 -174 ลงวันที่ 11 มิถุนายน 2522.
- จารุบุตร ฟาร์มขาว. การจัดกิจกรรมนักศึกษาของวิทยาลัยครูภาคตะวันออกเฉียงเหนือ. ปรินญา นิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2525. อัดสำเนา.
- ชลลดา แสงวัฒน์. ความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ในกลุ่ม ทักษะของครูประจำชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 สังกัดโรงเรียนราษฎร์ ในเขตกรุงเทพมหานคร. ปรินญา นิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2524. อัด สำเนา.
- เทอดศักดิ์ สถาปิตานนท์. ข้อบังคับ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ว่าด้วยกิจกรรมนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พิษณุโลก ในทัศนะของผู้บริหารอาจารย์และนิสิต. ปรินญา นิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2524. อัดสำเนา ไทยวัฒนาพานิช, 2542.
- ธีระ นทีวุฒิกุล. การศึกษาความต้องการเข้าร่วมกิจกรรมนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ปรินญา นิพนธ์ กศ. ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2521. อัดสำเนา.
- นลินี กิติเวชกุล. การรับรู้ การเข้าร่วม และความคิดเห็นต่อกิจกรรมนิสิตของนิสิตจุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 2533.
- นิงพงส์ ศรีวรรณ. ความต้องการและอุปสรรคในการเข้าร่วมกิจกรรมส่งเสริมศิลปวัฒนธรรมของ นักศึกษากลุ่มวิทยาลัยครูภาคตะวันตก. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2527. อัดสำเนา.
- นิรันดร์ จุลทรัพย์. การสำรวจความคิดเห็นของอาจารย์และนิสิตเกี่ยวกับสภาพปัจจุบันและความคาดหวังที่มีต่อบริการด้านกิจการนิสิตในมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางเขน. ปรินญา นิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2528. อัดสำเนา.
- บุญชม ศรีสะอาด. การวิจัยเบื้องต้นการพัฒนาการสอน. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น, 2537.
- ประเทือง เกาจี. การศึกษาปัญหาและความต้องการของนิสิตที่อยู่ประจำหอพักของวิทยาลัยวิชา การศึกษาในส่วนภูมิภาค ปีการศึกษา 2516. ปรินญา นิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : วิทยาลัย วิชา การศึกษา, 2517. อัดสำเนา.
- ประสงค์ จันทองจีน. ทัศนคติและความคาดหวังของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่มีต่อสภาพแวดล้อม ภายในมหาวิทยาลัยและสังคมไทย. คุรุศาสตร์. 3-4 : 65-73 กรกฎาคม - ธันวาคม 2524.
- ภพ เลหาไพบุลย์. แนวการสอนวิทยาศาสตร์ (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์

ภาวนา ใจประสาท. การศึกษาการดำรงชีวิตของนักศึกษาภายในมหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ปรินญา
นิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2534. อัดสำเนา.
มหาวิทยาลัย , ทบวง , สรุปผลการสัมมนาผู้บริหารกิจการนิสิตนักศึกษา ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ :
ทบวงมหาวิทยาลัย , 2521. อัดสำเนา.

มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต. คู่มือการจัดกิจกรรมนักศึกษาประจำปีการศึกษา 2551.
เลขาธิการคณะรัฐมนตรี , สำนัก. ราชกิจจานุเบกษา. กรุงเทพมหานคร สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ,
2527.

วชิรญา บัวศรี. ก้าวใหม่ของกิจการนิสิต. ศรีนครินทรวิโรฒสาร. 3 : 46 - 50 กุมภาพันธ์ - พฤษภาคม 2518.

วรรณิ โสมประยูร. การสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษา. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2537.

วสันต์ พาวเหนียว. ความคิดเห็นของผู้อำนวยการประถมศึกษาจังหวัดและหัวหน้าประถมศึกษา
อำเภอ ที่มีต่อเพศศึกษาในระดับประถมศึกษา. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2530. อัดสำเนา.

วัลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา. งานบุคลากรนิสิตนักศึกษา. ภาควิชาอุดมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย 2528. อัดสำเนา

ศรีนครินทรวิโรฒ พิษณุโลก, 2531. อัดสำเนา.

สมโภชน์ อเนกสุข. องค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์ต่อความต้องการเข้าเป็นสมาชิกกลุ่มกิจกรรม
ของ
นักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิ
โรฒ ประสานมิตร, 2529. อัดสำเนา.

สมหวัง พิธิยานุวัฒน์. รวมบทความทางการประเมินโครงการ. สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
กรุงเทพฯ พิมพ์ครั้งที่ 4 2537.

สำเนาวิ ขจรศิลป์ และบุญเรียง ขจรศิลป์. ความคิดเห็นของนักศึกษาและผู้บริหารฝ่ายกิจการนักศึกษา
เกี่ยวกับการประชุมเชียร์และการต้อนรับน้องใหม่ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
ขอนแก่น เชียงใหม่. และสงขลานครินทร์. รายงานการวิจัย กรุงเทพฯ : ทบวงมหาวิทยาลัย ,
2520. อัดสำเนา

ลีปพนนท์ เกตุทัต. บทบาทของมหาวิทยาลัยต่อการพัฒนาประเทศ. คัมภีร์มหาวิทยาลัย. หนังสือ
ปฐมนิเทศนิสิตนักศึกษาใหม่ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พิมพ์ ครั้งที่ 2, 2519

เสริมศักดิ์ วิศาลาภรณ์. การบริหารกิจการนักเรียน. แผนกเอกสารและการพิมพ์ มหาวิทยาลัย
อัดสำเนา.

- Bloland, Paul A. "Student Activities," in handbook of New York : McGraw-Hill Book Company, 1970.
- Bloom, Benjamin S. and others. Taxonomy of Educational objectives Handbook : cognitive Domain.
New York : David Mackay, 1956.
- Frederick, Robert W. The third Curricular. New York : Appleton – Century, Crofts, Inc., 1959.
- Good, Carter V. Dictionary of Education. New York : McGraw – Hill, 1978.
- Good, Carter V. Dictionary of E education. New York : McGraw Hill, 1973.
- Herbert, Stroup Toward. The Philosophy of Student Activities. Minneapolis, University of Minneapolis Press, 1965.
- Jacobson, Smith M. "Student Extra – Curriculum Activities and Public Relations," in Student Ploblem in Southeast Asian University. University of Malaya, 1969.
- Taylor, H. The Future of American Education. New York : American Scholar, 1949.
- Williamson, E. G. Student Personnel Services in Colleges and Universites. New York : McGraw – Hill, 1961.